

Dziennik Urzędowy L 129

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

17 maja 2006

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 733/2006 z dnia 16 maja 2006 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 734/2006 z dnia 16 maja 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w zakresie przyznawania pomocy na prywatne składowanie niektórych serów w okresie składowania 2006/2007 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 735/2006 z dnia 16 maja 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2659/94 w sprawie szczegółowych zasad dotyczących udzielania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania serów Grana padano, Parmigiano-Reggiano i Provolone 9

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 736/2006 z dnia 16 maja 2006 r. w sprawie metodyki prowadzenia inspekcji standaryzacyjnych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego ⁽¹⁾ 10

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 737/2006 z dnia 16 maja 2006 r. zmieniające należności przywozowe w sektorze zbóż stosowane od dnia 17 maja 2006 r. 16

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Komisja

2006/347/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 3 stycznia 2006 r. w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Królestwo Szwecji na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE, dotyczących maksymalnej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 5532) ⁽¹⁾ 19

2006/348/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 3 stycznia 2006 r. w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Republikę Finlandii na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE, dotyczących maksymalnej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 5542) ⁽¹⁾ 25

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 3 stycznia 2006 r. w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Republikę Austrii na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE, dotyczących maksymalnej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach** (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 5549) ⁽¹⁾ 31

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 733/2006

z dnia 16 maja 2006 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 17 maja 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 maja 2006 r.

W imieniu Komisji

J. L. DEMARTY

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 16 maja 2006 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	86,7
	204	63,6
	212	153,3
	999	101,2
0707 00 05	052	124,3
	628	155,5
	999	139,9
0709 90 70	052	124,8
	204	25,1
	999	75,0
0805 10 20	204	35,5
	212	64,4
	220	36,9
	400	20,3
	448	50,4
	624	49,1
	999	42,8
0805 50 10	052	42,4
	388	59,4
	508	40,3
	528	40,5
	624	54,7
	999	47,5
0808 10 80	388	85,2
	400	118,4
	404	110,0
	508	78,0
	512	81,6
	524	61,2
	528	95,6
	720	85,0
	804	109,7
	999	91,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 734/2006

z dnia 16 maja 2006 r.

ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w zakresie przyznawania pomocy na prywatne składowanie niektórych serów w okresie składowania 2006/2007

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 9 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 przewiduje, że pomoc na prywatne składowanie może być przyznana w odniesieniu do serów, które mogą być długo przechowywane, oraz serów, które są produkowane z mleka owczego i/lub koziego i wymagają przynajmniej sześciu miesięcy dojrzewania, jeśli rozwój cen i stan zapasów tych serów wskazują na poważne zachwianie rynku, które można zlikwidować lub zredukować przez składowanie sezonowe.
- (2) Trudności wynikające z sezonowego charakteru produkcji niektórych serów, które mogą być długo przechowywane oraz serów Pecorino Romano, Kefalo-Tyri i Kasseri, pogłębiane są sezonowością konsumpcji, która stanowi odwrotność tej produkcji. Rozdrobnienie produkcji takich serów jeszcze bardziej pogłębia omawiane trudności. Należy zatem przewidzieć możliwość zastosowania sezonowego składowania ilości odpowiadającej różnicy między letnią a zimową produkcją.
- (3) Należy określić rodzaje serów kwalifikujące się do uzyskania pomocy oraz maksymalną ilość, w odniesieniu do której ta pomoc może być przyznana, jak również okres trwania umów, który powinien odzwierciedlać rzeczywiste wymagania rynku oraz możliwości przechowywania podmiotowych serów.
- (4) Niezbędne jest określenie warunków umowy składu oraz decydujących środków w celu umożliwienia identyfikacji i kontroli serów objętych umową. Kwoty pomocy powinny być ustalone z uwzględnieniem kosztów składowania oraz równowagi, którą należy utrzymać między serami, do których pomoc się odnosi a pozostałymi serami wprowadzanymi do obrotu. Biorąc pod uwagę te elementy, jak również dostępne zasoby, należy zmniejszyć kwoty składowania za dzień. Kwota dla kosztów finansowych musi być liczona na podstawie stopy procentowej w wysokości 2,5 %. W odniesieniu do

kosztów stałych środków pomocy nie powinien już rekompensować innych kosztów niż koszty składowania za dzień i koszty finansowe, ponieważ składowanie nie leży u podstaw dodatkowych kosztów stałych, będących częścią normalnego procesu produkcji tych serów.

- (5) Stosowne jest też ustalenie szczegółowych przepisów dotyczących dokumentacji, księgowości oraz częstotliwości i szczegółowych zasad kontroli. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość przeniesienia całości lub części kosztów kontroli na wykonawcę.
- (6) Należy wyjaśnić, że jedynie sery w całości kwalifikują się do pomocy na prywatne składowanie.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Przedmiot**

Na mocy art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 niniejsze rozporządzenie określa szczegółowe zasady przyznawania pomocy wspólnotowej na prywatne składowanie niektórych serów (dalej zwanej „pomocą”) w okresie składowania 2006/2007.

Artykuł 2**Definicje**

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „partia składowana” oznacza ilość serów jednego rodzaju o wadze co najmniej 2 ton, przyjętą na skład do jednego magazynu jednego dnia;
- b) „dzień rozpoczęcia składowania objętego umową” oznacza dzień następujący po dniu przyjęcia na skład;
- c) „ostatni dzień składowania objętego umową” oznacza dzień poprzedzający dzień odebrania ze składu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

d) „okres składowania” oznacza okres, podczas którego ser może być objęty systemem prywatnego składowania i który został określony w Załączniku w odniesieniu do każdego typu sera.

Artykuł 3

Sery kwalifikujące się do przyznania pomocy

1. Przyznawana pomoc dotyczy niektórych serów, które mogą być długo przechowywane oraz serów Pecorino Romano, Kefalo-Tyri i Kasseri, według warunków określonych w Załączniku. Kwalifikują się jedynie te sery.

2. Sery muszą być wyprodukowane we Wspólnocie i muszą spełniać następujące wymagania:

- a) posiadać zamieszczone trwałe oznaczenie przedsiębiorstwa produkującego oraz dzień i miesiąc produkcji; informacje te mogą być podane w formie kodu;
- b) pomyślnie przejść badanie jakościowe pozwalające na klasyfikację według kategorii określonych w Załączniku.

Artykuł 4

Umowa składu

1. Umowy dotyczące prywatnego składowania zawierane są między agencją interwencyjną państwa członkowskiego, na którego terytorium sery są składowane, a osobami fizycznymi lub prawnymi (zwanymi dalej „wykonawcami”).

2. Umowy składu sporządzane są na piśmie na podstawie wniosku o zawarcie umowy.

Wnioski powinny być złożone w agencjach interwencyjnych w ciągu 30 dni od daty przyjęcia na skład i mogą dotyczyć tylko partii serów, których wprowadzanie na skład zostało zakończone. Agencja interwencyjna rejestruje datę przyjęcia wniosku.

Jeżeli wniosek wpłynie do agencji interwencyjnej w terminie nieprzekraczającym 10 dni roboczych po upływie ostatecznego terminu, umowa składu może wciąż zostać zawarta, jednakże pomoc zostaje zmniejszona o 30 %.

3. Umowa składu zawierana jest na jedną lub więcej partii i zawiera w szczególności przepisy dotyczące:

- a) ilości objętych umową serów;
- b) terminów wykonania umowy;

c) kwoty pomocy;

d) określenia magazynów.

4. Umowa składu zawierana jest w ciągu 30 dni od daty zarejestrowania wniosku o zawarcie umowy.

5. Środki kontroli, w szczególności środki określone w art. 7, są przedmiotem specyfikacji sporządzonej przez agencję interwencyjną. W umowie składu znajduje się odniesienie do tej specyfikacji.

Artykuł 5

Przyjęcie na skład i odbiór ze składu

1. Terminy przyjmowania na skład i odbioru ze składu podane są w Załączniku.

2. Odbiorem ze składu jest odbiór całej składowanej partii.

3. Jeżeli na koniec pierwszych 60 dni składowania objętego umową pogorszenie jakości serów jest większe niż podczas normalnego składowania, wykonawcy są uprawnieni, jednorazowo w odniesieniu do partii składowanej, do zastąpienia ilości o gorszej jakości na własny koszt.

W przypadku gdy kontrole podczas składowania lub przy odbiorze ze składu ujawnią ilości o gorszej jakości, pomoc w odniesieniu do tego towaru nie zostaje wypłacona. Ponadto część partii nadal kwalifikująca się do uzyskania pomocy musi ważyć co najmniej dwie tony.

Przepisy akapitu drugiego stosuje się również w przypadku gdy część partii zostaje odebrana ze składu przed rozpoczęciem okresu odbioru wskazanego w ust. 1 lub przed wygaśnięciem minimalnego okresu składowania wskazanego w art. 8 ust. 2.

4. Do celów obliczenia pomocy w stosunku do zastąpionych ilości (ust. 3 akapit pierwszy) pierwszym dniem składowania objętego umową jest dzień rozpoczęcia składowania objętego umową.

Artykuł 6

Wymagania dotyczące składowania

1. Państwa członkowskie zapewniają, że wszystkie wymagania uprawniające do wypłacenia pomocy są spełnione.

2. Wykonawca lub – na żądanie lub za zezwoleniem państwa członkowskiego – osoba odpowiedzialna za magazyn udostępnia właściwej agencji odpowiedzialnej za przeprowadzenie kontroli całą dokumentację dotyczącą produktów objętych prywatnym składowaniem, niezbędną do sprawdzenia następujących elementów:

- a) prawa własności w czasie rozpoczęcia składowania;
- b) pochodzenia i daty produkcji serów;

c) daty rozpoczęcia składowania;

umową lub zanim okres ten się rozpocznie, czy odbiór odbywa się podczas czy po okresie składowania objętego umową.

d) obecności towaru w magazynie i adresu magazynu;

Państwa członkowskie mogą ustalić termin krótszy niż pięć dni roboczych.

e) daty odbioru ze składu.

3. Wykonawca lub – w razie potrzeby – osoba odpowiedzialna za magazyn prowadzi dla każdej umowy ewidencję towarową dostępną w każdym magazynie, podającą:

4. W sprawie kontroli przeprowadzanych na mocy ust. 1, 2 i 3 sporządzane są sprawozdania określające:

a) numer identyfikacyjny każdej składowanej partii produktów objętych prywatnym składowaniem;

a) datę kontroli;

b) daty przyjęcia na skład i odbioru ze składu;

b) czas jej trwania;

c) liczbę serów i ich wagę w każdej składowanej partii;

c) przeprowadzone czynności.

d) umiejscowienie produktów w magazynie.

Sprawozdania podpisywane są przez inspektora i potwierdzane przez wykonawcę lub, gdy to właściwe, osobę odpowiedzialną za magazyn. Do sprawozdań należy załączyć dokumentację dotyczącą płatności.

4. Składowane produkty muszą być łatwe do zidentyfikowania, łatwo dostępne i identyfikowalne indywidualnie przez umowę. Do składowanych serów załączane jest szczególne oznakowanie.

5. W przypadku nieprawidłowości dotyczących 5 % lub większej ilości skontrolowanych produktów, kontrola zostaje rozszerzona na większą ilość próbek ustaloną przez agencję.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o takich przypadkach w terminie czterech tygodni.

Artykuł 7

Kontrole

1. Wyżej wymieniona agencja przy przyjmowaniu na skład przeprowadza kontrole, w szczególności w celu zapewnienia, że produkty kwalifikują się do przyznania pomocy oraz w celu zapobiegania możliwości zastąpienia produktów podczas okresu składowania objętego umową.

6. Państwa członkowskie mogą ustalić, że koszty kontroli są w całości lub w części ponoszone przez wykonawcę.

Artykuł 8

Pomoc na składowanie

2. Agencja dokonuje niezapowiedzianych kontroli wrywkowych w celu sprawdzenia, czy produkty znajdują się w magazynach. Próbką musi być reprezentatywna i stanowić co najmniej 10 % całkowitej ilości umownej w odniesieniu do prywatnego składowania.

1. Wysokość pomocy ustala się następująco:

Kontrole powinny obejmować, oprócz badania ewidencji towarowej wskazanej w art. 6 ust. 3, fizyczne sprawdzenie wagi, charakteru i możliwości zidentyfikowania produktów. Powinno dotyczyć to co najmniej 5 % próbki kontrolnej.

a) 0,10 EUR na tonę i za dzień składowania objętego umową dla kosztów składowania;

b) dla kosztów finansowych na dzień składowania objętego umową:

i) 0,28 EUR na tonę w przypadku serów, które mogą być długo przechowywane;

ii) 0,35 EUR na tonę w przypadku serów Pecorino Romano;

iii) 0,49 EUR na tonę w przypadku serów Kefalotyri i Kasseri.

3. Na koniec okresu składowania objętego umową agencja dokonuje kontroli, aby sprawdzić obecność produktów. Jeżeli pozostają one w magazynie po upływie maksymalnego okresu składowania objętego umową, kontrola taka może być przeprowadzona po ich odebraniu ze składu.

2. Nie przyznaje się pomocy w przypadku gdy składowanie objęte umową jest krótsze niż 60 dni. Najwyższą pomoc wypłaca się za okres 180 dni składowania objętego umową.

Do celów powyższej kontroli wykonawca informuje agencję, wskazując właściwe partie składowane, co najmniej pięć dni roboczych przed upływem okresu składowania objętego

Jeżeli wykonawca nie dotrzyma terminu określonego na mocy art. 7 ust. 3 akapit drugi lub trzeci, pomoc zostaje zmniejszona o 15 % i wypłacana jest tylko w odniesieniu do okresu, w stosunku do którego wykonawca udowodni w sposób dostateczny agencji, że sery pozostawały w tym okresie w składowaniu objętym umową.

3. Pomoc jest wypłacana na wniosek wykonawcy, na koniec okresu składowania objętego umową, w ciągu 120 dni od wpłynięcia wniosku, pod warunkiem że zostały przeprowadzone kontrole wskazane w art. 7 ust. 3 i że wymagania uprawniające do wypłacenia pomocy zostały spełnione.

Jednakże jeżeli toczy się administracyjne postępowanie wyjaśniające w sprawie prawa do pomocy, pomoc nie jest wypłacana do momentu, gdy prawo to nie zostanie przyznane.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 maja 2006 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Kategoria sera	Ilość kwalifikująca się do uzyskania pomocy	Minimalny wiek sera	Okres przyjmowania na skład	Okres odbioru ze składu
Francuskie sery, które mogą być długo przechowywane: — Beaufort i Comté, chroniona nazwa pochodzenia — Emmental grand cru „label rouge” — Emmental i Gruyère klasa A i B	16 000 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.
Niemieckie sery, które mogą być długo przechowywane: Emmentaler/Bergkäse „Markenkäse” i „Klasse fein”	1 000 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.
Irlandzkie sery, które mogą być długo przechowywane: Irish long keeping cheese. Emmental, special grade	900 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.
Austriackie sery, które mogą być długo przechowywane: 1. Güteklasse Emmentaler/Bergkäse/Alpkäse	1 700 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.
Fińskie sery, które mogą być długo przechowywane: „I luokka”	1 700 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.
Szwedzkie sery, które mogą być długo przechowywane: „Västerbotten/Prästost/Svecia/Grevé”	1 700 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.
Polskie sery, które mogą być długo przechowywane: „Podlaski/Piwny/Ementalcki/Ser Corregio/Bursztyn/Wielkopolski”	3 000 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.
Słoweńskie sery, które mogą być długo przechowywane: „Ementalec/Zbrinc”	200 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.
Litewskie sery, które mogą być długo przechowywane: „Goja/Džiugas”	700 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.
Łotewskie sery, które mogą być długo przechowywane: „Rigamond, Ementāles tipa un Ekstra klases siers”	500 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.

Kategoria sera	Ilość kwalifikująca się do uzyskania pomocy	Minimalny wiek sera	Okres przyjmowania na skład	Okres odbioru ze składu
Węgierskie sery, które mogą być długo przechowywane: „Hajdú”	300 t	10 dni	Od 1 czerwca do 30 września 2006 r.	Od 1 października 2006 r. do 31 marca 2007 r.
Pecorino Romano	19 000 t	90 dni i wyprodukowane po 1 października 2005 r.	Od 1 czerwca do 31 grudnia 2006 r.	Przed 31 marca 2007 r.
Kefalo-Tyri i Kasseri wytwarzane z mleka owczego lub koziego lub z mieszanki tych dwóch	2 500 t	90 dni i wyprodukowane po 30 listopada 2005 r.	Od 1 czerwca do 30 listopada 2006 r.	Przed 31 marca 2007 r.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 735/2006**z dnia 16 maja 2006 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2659/94 w sprawie szczegółowych zasad dotyczących udzielania pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania serów Grana padano, Parmigiano-Reggiano i Provolone**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2659/94 ⁽²⁾ ustanawia kwoty pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania serów Grana padano, Parmigiano-Reggiano i Provolone. Biorąc pod uwagę dostępne środki finansowe oraz zmiany kosztów składowania i prognozy dotyczące cen rynkowych, należy zmienić przedmiotowe kwoty. W odniesieniu do kosztów stałych środków pomocy nie powinien rekompensować kosztów innych niż dzienne koszty składowania oraz koszty finansowe, ponieważ składowanie nie powoduje wzrostu dodatkowych kosztów stałych, będąc jednym z etapów normalnego procesu produkcji przedmiotowych serów.
- (2) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 2659/94.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 maja 2006 r.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2659/94 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Kwota pomocy w odniesieniu do prywatnego składowania serów wynosi:

- a) 0,10 EUR za tonę i za dzień składowania w ramach umowy w przypadku kosztów magazynowania;
- b) w przypadku kosztów finansowych za dzień składowania w ramach umowy:
 - 0,38 EUR za tonę w przypadku Grana padano,
 - 0,46 EUR za tonę w przypadku Parmigiano-Reggiano,
 - 0,30 EUR za tonę w przypadku Provolone.”.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 284 z 1.11.1994, str. 26. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 826/2005 (Dz.U. L 137 z 31.5.2005, str. 15).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 736/2006

z dnia 16 maja 2006 r.

w sprawie metodyki prowadzenia inspekcji standaryzacyjnych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2002 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 16,

po konsultacjach z komitetem, o którym mowa w art. 54 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1592/2002,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 12 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1592/2002 stanowi, że Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego, dalej zwana „Agencją”, prowadzi inspekcje i dochodzenia niezbędne do wypełniania swoich zadań.

(2) Artykuł 16 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1592/2002 stanowią, że Agencja udziela pomocy Komisji w kontroli stosowania tego rozporządzenia i przepisów wykonawczych do niego poprzez prowadzenie inspekcji standaryzacyjnych właściwych władz państw członkowskich.

(3) Artykuł 45 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1592/2002 stanowi, że jeśli inspekcja właściwych władz państwa członkowskiego pociąga za sobą konieczność inspekcji przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw, Agencja stosuje przepisy art. 46 tego rozporządzenia.

(4) Agencja przedstawia Komisji sprawozdanie z inspekcji przeprowadzonych w zastosowaniu art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1592/2002.

(5) Artykuł 16 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1592/2002 wymaga od Komisji określenia metodyki prowadzenia inspekcji standaryzacyjnych przez Agencję.

(6) Metodyka ta powinna uwzględniać przepisy prawne państw członkowskich dotyczące uprawnień i pełnomocnictw ich urzędników uczestniczących w inspekcjach przeprowadzanych przez Agencję.

(7) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1702/2003 z dnia 24 września 2003 r. ustanawiające zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdolności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących ⁽²⁾ przewiduje procedury stosowane przez krajowe władze lotnicze podczas stosowania tych przepisów wykonawczych.

(8) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2042/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie nieprzerwanej zdolności do lotu statków powietrznych oraz wyrobów lotniczych, części i wyposażenia, a także w sprawie zezwoleń udzielanych instytucjom i personelowi zaangażowanym w takie zadania ⁽³⁾ przewiduje procedury stosowane przez krajowe władze lotnicze podczas stosowania tych przepisów wykonawczych.

(9) Metody pracy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu nie naruszają uprawnień wykonawczych przyzanych Komisji przez Traktat,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie określa metodykę prowadzenia inspekcji standaryzacyjnych krajowych władz lotniczych państw członkowskich w zakresie określonym w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1592/2002.

⁽¹⁾ Dz.U. L 240 z 7.9.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1701/2003 (Dz.U. L 243 z 27.9.2003, str. 5).

⁽²⁾ Dz.U. L 243 z 27.9.2003, str. 6. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 706/2006 (Dz.U. L 122 z 9.5.2006, str. 16).

⁽³⁾ Dz.U. L 315 z 28.11.2003, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 707/2006 (Dz.U. L 122 z 9.5.2006, str. 17).

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „inspekcja” oznacza inspekcję standaryzacyjną, o której mowa w art. 16 ust. 1 oraz w art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1592/2002, prowadzoną przez Agencję w celu kontrolowania stosowania tego rozporządzenia i jego przepisów wykonawczych przez krajowe władze lotnicze;
- b) „krajowe władze lotnicze” oznacza właściwe władze państw członkowskich, o których mowa w art. 45 rozporządzenia (WE) nr 1592/2002;
- c) „upoważnieni urzędnicy Agencji” oznacza osoby upoważnione prawnie przez Agencję do prowadzenia inspekcji właściwych władz państw członkowskich oraz inspekcji przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw, które mają na celu kontrolę stosowania rozporządzenia (WE) nr 1592/2002 przez te władze;
- d) „upoważnieni urzędnicy państw członkowskich” oznacza osoby upoważnione prawnie przez właściwe władze państw członkowskich do pomocy Agencji w przeprowadzaniu inspekcji.

Artykuł 3

Zasady prowadzenia inspekcji

1. Celem oceny spełnienia wymagań rozporządzenia (WE) nr 1592/2002 i jego przepisów wykonawczych, Agencja przeprowadza inspekcje krajowych władz lotniczych, podczas których ocenia w szczególności spełnianie przez te władze wymogów zawartych w przepisach załącznika Część 21 do rozporządzenia (WE) nr 1702/2003 oraz załączników I (Część M), II (Część 145), III (Część 66) oraz IV (Część 147) do rozporządzenia (WE) nr 2042/2003 i sporządza sprawozdanie na ten temat.
2. Inspekcje standaryzacyjne mogą, dla celów ust. 1, obejmować również inspekcje przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw podlegających nadzorowi krajowych władz lotniczych będących przedmiotem inspekcji.
3. Inspekcje standaryzacyjne są prowadzone w sposób przejrzysty, skuteczny, zharmonizowany i spójny.

4. Inspekcje standaryzacyjne są przeprowadzane przez Agencję regularnie oraz, tam gdzie jest to stosowne, na zasadzie inspekcji *ad hoc*.

5. Niniejsze rozporządzenie nie narusza stosowania art. 11 i 47 rozporządzenia (WE) nr 1592/2002 oraz decyzji Komisji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom ⁽¹⁾.

Artykuł 4

Wymiana informacji

1. Na wniosek Agencji krajowe władze lotnicze udostępniają jej wszystkie informacje niezbędne do przeprowadzenia inspekcji.
2. Agencja, przedkładając wniosek o informacje krajowym władzom lotniczym państwa członkowskiego i/lub przedsiębiorstwu lub grupie przedsiębiorstw, podaje podstawę prawną oraz cel takiego wniosku, rodzaj żądanych informacji oraz określa termin ich udzielenia.

Artykuł 5

Szkolenia oraz kryteria kwalifikacji zespołów inspekcyjnych i kierowników zespołów

1. Agencja organizuje programy szkoleniowe dla własnych pracowników, którzy w przyszłości będą pracować jako upoważnieni urzędnicy Agencji, oraz dla upoważnionych urzędników państw członkowskich tak, by posiadali oni właściwe kwalifikacje do udziału w inspekcjach krajowych władz lotniczych oraz, tam gdzie jest to konieczne, w inspekcjach przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw.
2. Agencja ustanawia kryteria kwalifikacji dla tych własnych pracowników oraz urzędników państw członkowskich, którzy pracują w zespołach inspekcyjnych. Kryteria kwalifikacji obejmują wiedzę i doświadczenie w zakresie technik audytu oraz wiedzę teoretyczną i doświadczenie praktyczne w zakresie zagadnień technicznych objętych rozporządzeniem (WE) nr 1592/2002 i jego przepisami wykonawczymi.
3. Kierownicy zespołów muszą posiadać odpowiednie doświadczenie zawodowe w dziedzinach wchodzących w zakres rozporządzenia (WE) nr 1592/2002 i jego przepisów wykonawczych oraz co najmniej 5 lat doświadczenia zawodowego jako inspektorzy i/lub audytorzy w dziedzinie standaryzacji. Zarówno kierownik zespołu jak i jego członkowie muszą posiadać znajomość odpowiednich wymagań i procedur w zakresie standaryzacji. Członkowie zespołu muszą posiadać przynajmniej pięcioletnie praktyczne doświadczenie w odpowiedniej dziedzinie objętej daną inspekcją i być dobrze zaznajomieni z koncepcją badania systemów jakości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 3.12.2001, str. 1.

Artykuł 6

Organizacja zespołów inspekcyjnych

1. Inspekcje są prowadzone przez zespoły utworzone przez Agencję. Każdy zespół składa się z kierownika zespołu i przynajmniej dwóch członków. W przypadku inspekcji *ad hoc* Agencja może odpowiednio dostosować wielkość zespołów inspekcyjnych. Kierownikiem zespołu musi być upoważniony urzędnik Agencji. Członkami zespołu mogą być upoważnieni urzędnicy Agencji i/lub państw członkowskich.

2. Urzędnicy państw członkowskich, którzy zostali odpowiednio przeszkoleni przez Agencję, spełniają kryteria kwalifikacji ustanowione zgodnie z art. 5 oraz uczestniczyli w inspekcjach krajowych władz lotniczych i/lub przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw podlegających ich nadzorowi, mogą zostać oddelegowani przez swoje władze krajowe do udziału w zespołach inspekcyjnych kierowanych przez Agencję jako upoważnieni urzędnicy państw członkowskich. Upoważnieni urzędnicy państw członkowskich są wykluczeni z inspekcji właściwych władz państwa członkowskiego, przez które zostali oddelegowani.

3. Organizując zespoły inspekcyjne Agencja zapewnia, że nie istnieją żadne konflikty interesów zarówno w odniesieniu do władz krajowych będących przedmiotem inspekcji, jak i przedsiębiorstw, względnie grup przedsiębiorstw będących przedmiotem inspekcji. W przypadku upoważnionych urzędników państw członkowskich, krajowe władze lotnicze dokonujące oddelegowania wydają oświadczenie o braku jakiegokolwiek konfliktu interesów.

4. Państwa członkowskie wyznaczają krajowego koordynatora wspomagającego Agencję na wszystkich etapach prac oraz zapewniają, że odpowiednie osoby towarzyszą zespołom inspekcyjnym w trakcie całej inspekcji.

5. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem inspekcji Agencja prosi krajowe władze lotnicze o informacje, czy dla przeprowadzenia inspekcji dostępni są upoważnieni urzędnicy państw członkowskich. Przy planowaniu inspekcji Agencja stara się zachować równowagę w zakresie udziału upoważnionych urzędników z różnych państw członkowskich.

6. Agencja ponosi koszty powstałe w wyniku udziału krajowych koordynatorów zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) oraz udziału upoważnionych urzędników państw członkowskich w inspekcjach i dochodzeniach prowadzonych przez Agencję, zgodnie z przepisami Wspólnoty i bez naruszenia rocznej procedury budżetowej Wspólnoty.

Artykuł 7

Przeprowadzanie inspekcji oraz sprawozdawczość

Inspekcja standaryzacyjna krajowych władz lotniczych oraz, jeśli zachodzi taka potrzeba, przedsiębiorstwa lub grupy przedsiębiorstw obejmuje następujące fazy:

- a) fazę przygotowań, trwającą przynajmniej 10 tygodni;
- b) fazę kontroli;
- c) fazę sprawozdania, trwającą maksymalnie 12 tygodni;
- d) fazę dalszych działań, trwającą maksymalnie 16 tygodni po fazie sprawozdania; oraz
- e) fazę końcową, która odbywa się pod koniec fazy dalszych działań.

Artykuł 8

Faza przygotowań

Podczas fazy przygotowań Agencja:

- a) powiadamia krajowe władze lotnicze o inspekcji najpóźniej na 10 tygodni przed kontrolą na miejscu, a następnie gromadzi informacje niezbędne do przygotowania kontroli, określa program kontroli i skład zespołu inspekcyjnego, z uwzględnieniem ewentualnych zmian, oraz
- b) wraz z powiadomieniem o inspekcji przekazuje krajowym władzom lotniczym kwestionariusz inspekcji, który jest wypełniany, najpóźniej na 6 tygodni przed kontrolą na miejscu, przez przedmiotowe krajowe władze lotnicze oraz, tam gdzie jest to konieczne, przez przedsiębiorstwo lub grupę przedsiębiorstw kontrolowanych w ramach inspekcji krajowych władz lotniczych.

Artykuł 9

Faza kontroli

1. Podczas fazy kontroli Agencja:

- a) organizuje wstępne i końcowe spotkanie zespołu inspekcyjnego z krajowym koordynatorem krajowych władz lotniczych będących przedmiotem inspekcji, w pomieszczeniach tych władz lub w pomieszczeniach Agencji; spotkania te poświęcone są głównie aspektom organizacyjnym oraz ogólnej procedurze kontroli na miejscu;
- b) przeprowadza kontrole na miejscu, obejmujące sesję otwierającą i zamykającą, głównych biur oraz, w razie konieczności, regionalnych biur krajowych władz lotniczych; inspekcje krajowych władz lotniczych mogą również obejmować inspekcje przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw podlegających ich nadzorowi;

c) przeprowadza rozmowy z pracownikami krajowych władz lotniczych będących przedmiotem inspekcji oraz bada dokumentację, dane, procedury i wszystkie inne odnośne materiały przy zastosowaniu mechanizmów, które zostaną ustanowione na podstawie art. 18 niniejszego rozporządzenia, zapewniających przejrzystość i spójność inspekcji;

d) przedstawia na zamykającej sesji przedmiotowym krajowym władzom lotniczym wstępne sprawozdanie z inspekcji; sprawozdanie to powinno zawierać ewentualne uwagi zgłoszone podczas kontroli przez krajowe władze lotnicze będące przedmiotem inspekcji, oraz skierowane do krajowych władz lotniczych żądanie podjęcia natychmiastowych skutecznych czynności zaradczych celem wyeliminowania bezpośredniego zagrożenia dla bezpieczeństwa, jeśli takie zagrożenie zostało stwierdzone podczas inspekcji;

e) wymaga przedstawienia na końcowym spotkaniu, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, dowodu podjęcia czynności zaradczych przez przedmiotowe krajowe władze lotnicze.

2. Wykonując zadania podczas fazy, o której mowa w ust. 1, Agencja może prowadzić rozmowy z wszelkimi osobami fizycznymi lub prawnymi w celu zgromadzenia informacji odnoszących się do przedmiotu inspekcji. Jeśli rozmowa taka jest prowadzona w pomieszczeniach przedsiębiorstwa, Agencja informuje o tym z dwutygodniowym wyprzedzeniem krajowe władze lotnicze państwa członkowskiego, na którego terytorium rozmowa jest prowadzona, jak również władze lotnicze, które sprawują nadzór nad przedmiotowym przedsiębiorstwem. Na wniosek krajowych władz lotniczych tego państwa członkowskiego, urzędnicy reprezentujący te władze mogą pomagać upoważnionym urzędnikom Agencji w przeprowadzeniu rozmowy.

Artykuł 10

Faza sprawozdania

Podczas fazy sprawozdania Agencja opracowuje końcowe sprawozdanie z inspekcji, zawierające szczegóły dotyczące przeprowadzonej inspekcji, a w szczególności wyniki inspekcji określone zgodnie z art. 13. Sprawozdanie to zawiera również ewentualne uwagi krajowych władz lotniczych będących przedmiotem inspekcji. Końcowe sprawozdanie z inspekcji jest przedstawiane krajowym władzom lotniczym będącym przedmiotem inspekcji, Komisji i przedmiotowemu państwu członkowskiemu. Komisja może następnie przekazać to sprawozdanie wszystkim krajowym władzom lotniczym.

Jeśli zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. d) wstępne sprawozdanie z inspekcji stwierdza, że konieczne jest podjęcie natychmiastowych czynności zaradczych, i jeśli żądanie podjęcia tych czynności nie zostanie w zadowalający sposób spełnione przez przedmiotowe krajowe władze lotnicze, końcowe sprawozdanie z inspekcji musi zawierać dowody niespełnienia tego żądania.

Artykuł 11

Faza dalszych działań

Podczas fazy dalszych działań Agencja:

a) w ciągu 16 tygodni od początku tej fazy uzgadnia z przedmiotowymi krajowymi władzami lotniczymi plan działań, określający czynności zaradcze oraz ramy czasowe, w których muszą one zostać podjęte, dla rozwiązania problemów określonych zgodnie z art. 7;

b) rozpoczyna kontrolowanie postępów w zakresie uzgodnionych czynności zaradczych; przedmiotowe krajowe władze lotnicze informują Agencję o zakończeniu wykonania czynności zaradczych.

Artykuł 12

Faza końcowa

Podczas fazy końcowej Agencja:

a) weryfikuje i potwierdza zadowalającą realizację planu działań; w tym celu przedmiotowe krajowe władze lotnicze informują Agencję o zakończeniu wykonania czynności zaradczych;

b) wydaje oświadczenie dotyczące ostatecznych wyników, jeśli czynności zaradcze podjęte przez przedmiotowe krajowe władze lotnicze przyniosły zadowalające wyniki. Oświadczenie takie jest przedstawiane krajowym władzom lotniczym będącym przedmiotem inspekcji, Komisji i przedmiotowemu państwu członkowskiemu. Komisja może następnie przekazać to sprawozdanie wszystkim krajowym władzom lotniczym.

Artykuł 13

Wyniki inspekcji

Podczas oceny spełnienia wymagań rozporządzenia (WE) nr 1592/2002 i jego przepisów wykonawczych stosuje się następującą klasyfikację wyników w odpowiednim końcowym sprawozdaniu:

a) spełnia w pełni;

b) spełnia, ale dla lepszej skuteczności zalecana jest poprawa w obszarach [odniesienie do odpowiednich przepisów wykonawczych];

c) nie spełnia, przy czym stwierdzone obiektywnie niewielkie braki, które potwierdzają niezgodność z obowiązującymi wymaganiami w obszarach [odniesienie do odpowiednich przepisów wykonawczych], mogą budzić obawy w odniesieniu do standaryzacji;

- d) nie spełnia, przy czym stwierdzone obiektywnie poważne braki, które potwierdzają niezgodność z obowiązującymi wymaganiami w obszarach [odniesienie do odpowiednich przepisów wykonawczych], budzą obawy nie tylko w odniesieniu do standaryzacji, ale także w odniesieniu do bezpieczeństwa, o ile niezwłocznie nie zostaną podjęte czynności zaradcze;
- e) nie dotyczy;
- f) niepotwierdzone, jeśli przedmiotowe krajowe władze lotnicze zobowiązują się przedstawić wkrótce po kontroli materialny dowód spełnienia wymagań, który nie był bezpośrednio dostępny w czasie kontroli na miejscu, gdyż w innym przypadku wyniki inspekcji musiałyby zostać zaklasyfikowane zgodnie z lit. c) lub d).

Artykuł 14

Dostęp do informacji zawartych w sprawozdaniach z inspekcji

Jeśli informacje zawarte w sprawozdaniu z inspekcji dotyczą przedsiębiorstwa podlegającego nadzorowi organu regulacyjnego państwa trzeciego oraz wchodzi w zakres stosowania umowy zawartej przez Wspólnotę i przedmiotowe państwo, przewidzianej w art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1592/2002, informacje te są udostępniane państwu trzeciemu jako stronie takiej umowy, zgodnie z jej odpowiednimi postanowieniami.

Artykuł 15

Działania podejmowane w następstwie sprawozdania z inspekcji

1. Agencja może w dowolnym momencie, lub na wniosek Komisji, przeprowadzać inspekcje krajowych władz lotniczych oraz, jeśli to konieczne, przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw, w celu dokonania oceny zadowalającego przeprowadzenia czynności zaradczych. Inspekcje takie muszą zostać zapowiedziane przedmiotowym krajowym władzom lotniczym z dwutygodniowym wyprzedzeniem, ale w ich przypadku nie mają zastosowania terminy i procedury przewidziane w art. 8 do 12, z wyjątkiem obowiązku sporządzenia końcowego sprawozdania z inspekcji.

2. Jeśli podczas fazy sprawozdania w końcowych sprawozdaniach z inspekcji zostały stwierdzone niezgodności z obowiązującymi wymaganiami określone zgodnie z art. 13 lit. c), d) lub f), Agencja kieruje do krajowych władz lotniczych przedmiotowego państwa członkowskiego wniosek o wyjaśnienia i/lub żądanie podjęcia czynności zaradczych, określając odpowiednie terminy, nieprzekraczające 2 tygodni w przypadku wyników określonych zgodnie z art. 13 lit. d) lub f), względnie 10 tygodni w przypadku wyników określonych zgodnie z art. 13 lit. c).

3. Jeśli wyjaśnienia przekazane przez krajowe władze lotnicze przedmiotowego państwa członkowskiego nie zadowalają Agencji, lub jeśli w odpowiednim terminie krajowe władze

lotnicze nie zaproponowały lub nie wykonały właściwie zadowalających czynności zaradczych, Agencja kieruje dodatkowo sprawozdanie do przedmiotowych krajowych władz lotniczych, a także do Komisji i przedmiotowego państwa członkowskiego. Komisja może następnie przekazać to sprawozdanie wszystkim krajowym władzom lotniczym.

4. Po przedstawieniu sprawozdania, o którym mowa w ust. 3, i bez uszczerbku dla art. 226 Traktatu, w przypadku wyników określonych zgodnie z art. 13 lit. c) i d) niniejszego rozporządzenia, Komisja może podjąć następujące kroki:

- a) przekazać swoje uwagi przedmiotowemu państwu członkowskiemu lub poprosić o dalsze wyjaśnienia dotyczące wszystkich wyników bądź ich części;
- b) zlecić Agencji przeprowadzenie wszystkich niezbędnych inspekcji krajowych władz lotniczych w celu kontroli podjęcia czynności zaradczych, przy czym zlecenie to musi zostać dokonane z przynajmniej dwutygodniowym wyprzedzeniem.

Artykuł 16

Inspekcje *ad hoc*

Agencja może na wniosek Komisji przeprowadzać inspekcje *ad hoc* krajowych władz lotniczych, jeśli będzie to uważane za konieczne ze względów bezpieczeństwa. Inspekcje takie muszą zostać zapowiedziane przedmiotowym krajowym władzom lotniczym z dwutygodniowym wyprzedzeniem, ale w ich przypadku nie mają zastosowania terminy i procedury przewidziane w art. 7 do 12, z wyjątkiem obowiązku sporządzenia końcowego sprawozdania z inspekcji.

Artykuł 17

Program inspekcji standaryzacyjnych i sprawozdanie roczne

Agencja określa roczny program inspekcji w każdym obszarze objętym przepisami wykonawczymi rozporządzenia (WE) nr 1592/2002. Ten roczny program jest przekazywany Komisji i pozostałym członkom zarządu Agencji jako część programu prac Agencji zgodnie z przepisami art. 24 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1592/2002.

Do dnia 31 marca każdego roku Agencja przedkłada Komisji roczne sprawozdanie zawierające analizę inspekcji standaryzacyjnych przeprowadzonych w poprzednim roku.

Artykuł 18

Procedury robocze

Agencja określa właściwe procedury robocze dla realizacji zadań nałożonych na nią na mocy art. 5 do 16 niniejszego rozporządzenia w ciągu najpóźniej dwóch miesięcy po jego wejściu w życie.

*Artykuł 19***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po dacie jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 maja 2006 r.

W imieniu Komisji

Jacques BARROT

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 737/2006**z dnia 16 maja 2006 r.****zmieniające należności przywozowe w sektorze zbóż stosowane od dnia 17 maja 2006 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1249/96 z dnia 28 czerwca 1996 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 ⁽²⁾ odnośnie do należności przywozowych w sektorze zbóż, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Należności przywozowe w sektorze zbóż zostały ustalone przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 731/2006 ⁽³⁾.

(2) Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1249/96 przewiduje, że jeśli w okresie ich stosowania wyliczona średnia należności przywozowych różni się o 5 EUR/t od należności ustalonej, dokonuje się odpowiedniego wyrównania. Wyżej wymieniona różnica nastąpiła. Konieczne jest więc dostosowanie należności przywozowych ustalonych w rozporządzeniu (WE) nr 731/2006,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki I i II do rozporządzenia (WE) nr 731/2006 zastępują się załącznikami I i II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 17 maja 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 maja 2006 r.

W imieniu Komisji

J. L. DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 29.9.2003, str. 78. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1154/2005 (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 161 z 29.6.1996, str. 125. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1110/2003 (Dz.U. L 158 z 27.6.2003, str. 12).

⁽³⁾ Dz.U. L 128 z 16.5.2006, str. 5.

ZAŁĄCZNIK I

Oplaty przywozowe na produkty, o których mowa w art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003, stosowane od dnia 17 maja 2006 r.

Kod CN	Nazwa towarów	Oplaty przywozowe ⁽¹⁾ (w EUR/t)
1001 10 00	Pszenica durum wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	0,00
	niskiej jakości	19,13
1001 90 91	Pszenica zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 90 99	Pszenica zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 00 00	Żyto	56,42
1005 10 90	Kukurydza siewna, inna niż hybrydy	60,00
1005 90 00	Kukurydza, inna niż do siewu ⁽²⁾	60,00
1007 00 90	Ziarno Sorgo, inne niż hybrydy do siewu	56,42

⁽¹⁾ W przypadku towarów przybywających do Wspólnoty przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski (art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1249/96) importer może skorzystać z obniżki opłaty o:

— 3 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się na Morzu Śródziemnym, lub

— 2 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się w Irlandii, Wielkiej Brytanii, Danii, w Estonii, na Łotwie, na Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego.

⁽²⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione są warunki ustanowione w art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1249/96.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki użyte do obliczenia opłat celnych

(15.5.2006)

1) Średnie dla okresu, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

Notowania giełdowe	Minneapolis	Chicago	Minneapolis	Minneapolis	Minneapolis	Minneapolis
Produkty (% protein przy 12 % wilgotności)	HRS2	YC3	HAD2	średnia jakość (*)	niska jakość (**)	US barley 2
Notowanie (EUR/t)	140,18 (***)	75,75	152,03	142,03	122,03	85,15
Premia za Zatokę (EUR/t)	—	9,75	—			—
Premia za Wielkie Jeziora (EUR/t)	23,04	—	—			—

(*) Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

(**) Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

(***) Premia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

2) Średnie dla okresu, o którym mowa w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96.

Fracht/koszt: Zatoka Meksykańska–Rotterdam: 16,96 EUR/t; Wielkie Jeziora–Rotterdam: 20,86 EUR/t.

3) Subwencje, o których mowa w art. 4 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1249/96: 0,00 EUR/t (HRW2)
0,00 EUR/t (SRW2).

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 3 stycznia 2006 r.

w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Królestwo Szwecji na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE, dotyczących maksymalnej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach

(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 5532)

(Jedynie tekst w języku szwedzkim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/347/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. FAKTY

1. Prawodawstwo wspólnotowe

- (1) Dyrektywa Rady 76/116/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do nawozów⁽¹⁾ ustanowiła wymogi, jakie muszą spełniać nawozy aby mogły zostać wprowadzone do obrotu z oznaczeniem „nawozy WE”.
- (2) Załącznik I do dyrektywy 76/116/EWG określa oznaczenie typu i odpowiednie wymogi, np. dotyczące składu, które każdy nawóz posiadający oznaczenie WE musi spełniać. Nawozy posiadające oznaczenie WE zawarte w tym wykazie są pogrupowane w kategorii w zależności od zawartości podstawowych środków odżywczych, tj. pierwiastków: azotu, fosforu i potasu.
- (3) Zgodnie z art. 7 dyrektywy 76/116/EWG państwa członkowskie nie mogły z powodu składu, identyfikacji,

etykietowania lub opakowania zabronić, ograniczyć ani utrudnić wprowadzania do obrotu nawozów mających oznakowanie „nawóz WE”, spełniających przepisy tej dyrektywy.

- (4) Decyzja Komisji 2002/399/WE z dnia 24 maja 2002 r. w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Królestwo Szwecji na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE, dotyczących maksymalnej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach⁽²⁾ przyznała odstępstwo od przepisów dyrektywy 76/116/EWG, zatwierdzając przepisy Szwecji zakazujące wprowadzania do obrotu w Szwecji nawozów zawierających kadm w stężeniu przekraczającym 100 gramów na tonę fosforu. Odstępstwo to było stosowane do dnia 31 grudnia 2005 r.
- (5) Dyrektywa 76/116/EWG wraz ze zmianami została zastąpiona rozporządzeniem (WE) nr 2003/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. w sprawie nawozów⁽³⁾.
- (6) Artykuł 35 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 stanowi, że odstępstwa od art. 7 dyrektywy 76/116/EWG, które zostały przyznane przez Komisję na mocy art. 95 ust. 6 Traktatu, traktuje się jako odstępstwa od art. 5 obecnego rozporządzenia i jako dalej obowiązujące, nie naruszając wejścia w życie tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem przystąpienia z 2003 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 138 z 28.5.2002, str. 24.

⁽³⁾ Dz.U. L 304 z 21.11.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2076/2004 (Dz.U. L 359 z 4.12.2004, str. 25).

- (7) Zgodnie z motywem 15 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 Komisja zajmie się kwestią niezamierzonej zawartości kadmu w nawozach mineralnych oraz, jeśli będzie to zasadne, przygotuje projekt rozporządzenia i przedstawi go Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie.
- (8) Trwają prace nad przygotowaniem wniosku Komisji w sprawie kadmu w nawozach.

2. Przystąpienie Szwecji

- (9) Szwecja przystąpiła do Unii Europejskiej w dniu 1 stycznia 1995 r. Akt przystąpienia⁽⁴⁾ ustanawia przejściowe przepisy dotyczące stosowania i wprowadzania do obrotu kadmu w tym państwie. Artykuł 112 ust. 1 stanowi, że zgodnie z Załącznikiem i na warunkach w nim określonych w okresie czterech lat od daty przystąpienia postanowienia, o których mowa w załączniku XII, nie mają zastosowania do Szwecji. Artykuł 112 i pkt 4 załącznika XII do Aktu przystąpienia stanowią, że art. 7 dyrektywy 76/116/EWG w stopniu, w jakim dotyczy on zawartości kadmu w nawozach, nie ma zastosowania do Szwecji przed dniem 1 stycznia 1999 r. oraz że przepisy dyrektywy 76/116/EWG zostaną poddane przeglądowi zgodnie ze wspólnotowymi procedurami do dnia 31 grudnia 1998 r.
- (10) Artykuł 2 Aktu przystąpienia stanowi, że „od dnia przystąpienia nowe państwa członkowskie są związane postanowieniami Traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje Wspólnot, postanowienia te są stosowane w nowych państwach członkowskich zgodnie z zasadami określonymi w tych Traktatach i w niniejszym akcie”. Zgodnie z art. 168 Aktu przystąpienia „nowe państwa członkowskie przyjmą środki niezbędne do przestrzegania od daty przystąpienia postanowień dyrektywy i decyzji w rozumieniu artykułu 189 (obecnie art. 249) Traktatu WE (...), chyba że lista z załącznika XIX lub inne postanowienia niniejszego aktu przewidują inny okres na zastosowanie się do tych aktów”.
- (11) Dyrektywa 76/116/EWG została zmieniona dyrektywą 98/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾ w odniesieniu do wprowadzenia do obrotu w Austrii, Finlandii i Szwecji nawozów zawierających kadm. Artykuł 1 stanowi między innymi, że Szwecja może zakazać wprowadzania do obrotu na swoim terytorium nawozów zawierających kadm w stężeniach przekraczających ustalone na poziomie krajowym w dniu przystą-

pienia oraz że odstępstwo to stosuje się w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2001 r.

- (12) W dniu 7 grudnia 2001 r. Królestwo Szwecji zawiadomiło o istnieniu prawa krajowego odbiegającego od postanowień dyrektywy 76/116/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do nawozów. Po dogłębnej analizie decyzją 2002/399/WE przedłużono odstępstwo od dyrektywy 76/116/EWG do dnia 31 grudnia 2005 r.

3. Przepisy krajowe

- (13) „Ustawa o produktach chemicznych (przeładunek, zakazy przywozu i wywozu)” (1998:944)⁽⁶⁾ zawiera przepisy dotyczące między innymi najwyższej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach, łącznie z nawozami posiadającymi oznaczenie WE. Sekcja 3 ust. 3 Ustawy stanowi, że nawozy objęte taryfami celnymi 25.10, 28.09, 28.35, 31.03 i 31.05, zawierające kadm w stężeniu przekraczającym 100 gramów na tonę fosforu, nie mogą być oferowane do sprzedaży ani przeładowywane.
- (14) Przepisy dotyczące największej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach obowiązują od 1985 r., kiedy została przyjęta Ustawa o kadmie (1985:839). Ustawa o produktach chemicznych (1998:944) kodyfikuje różne przepisy związane z ochroną środowiska, w tym przepisy zawarte w Ustawie o kadmie (1985:839).

II. PROCEDURA

- (15) W piśmie z dnia 29 czerwca 2005 r. Królestwo Szwecji zawiadomiło Komisję, że zgodnie z art. 95 ust. 4 Traktatu WE zamierza od dnia 1 stycznia 2006 r. w dalszym ciągu stosować przepisy krajowe dotyczące zawartości kadmu w nawozach. Władze Szwecji wnoszą o przedłużenie obecnego odstępstwa ustanowionego decyzją 2002/399/WE.
- (16) W piśmie z dnia 29 lipca 2005 r. Komisja zawiadomiła władze Szwecji o otrzymaniu zawiadomienia na podstawie art. 95 ust. 4 oraz o rozpoczęciu sześciomiesięcznego okresu na zbadanie zawiadomienia zgodnie z art. 95 ust. 6 w dniu 30 czerwca 2005 r., czyli w dniu następującym po dniu otrzymania zawiadomienia.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 241 z 29.8.1994, str. 41 i 316.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 18 z 23.1.1999, str. 60.

⁽⁶⁾ Szwedzki Dziennik Ustaw (SFS Svensk Författningssamling) z dnia 14 lipca 1998 r.

(17) W piśmie z dnia 10 sierpnia 2005 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku otrzymanym od Szwecji. Komisja opublikowała również zawiadomienie dotyczące wniosku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽⁷⁾, aby poinformować inne zainteresowane strony o działaniach krajowych, które Szwecja zamierza utrzymać.

III. OCENA

1. Ocena dopuszczalności

(18) Artykuł 95 ust. 4 Traktatu stanowi, że jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych, uzasadnionych ważnymi względami określonymi w artykule 30 lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego, lub środowiska pracy, notyfikuje je Komisji, wskazując powody ich utrzymania.

(19) Celem zawiadomienia przekazanego przez władze Szwecji w dniu 29 czerwca 2005 r. jest otrzymanie zezwolenia na przedłużenie obecnego odstępstwa ustanowionego w decyzji 2002/399/WE na okres po dniu 31 grudnia 2005 r. Decyzja ta zezwala Szwecji na dalsze stosowanie krajowych przepisów niezgodnych z przepisami dotyczącymi składu nawozów posiadających oznaczenie WE zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 2003/2003.

(20) Jak wskazano wcześniej, art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 zabrania państwom członkowskim ograniczać wprowadzanie do obrotu nawozów posiadających oznaczenie WE ze względu na ich skład, ale przepisy dotyczące składu nie określają dopuszczalnej wartości zawartości kadmu. Oznacza to, że zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 nawozy posiadające oznaczenie WE, spełniające wymagania tego rozporządzenia, mogą być wprowadzane do obrotu bez względu na zawartość kadmu.

(21) W świetle powyższego wyraźnie widać, że przepisy krajowe zgłoszone przez Szwecję, zakazujące wprowadzania do obrotu nawozów posiadających oznaczenie WE, w których zawartość kadmu przekracza 100 gram na tonę fosforu, są bardziej restrykcyjne niż przepisy zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 2003/2003.

(22) Przepisy krajowe zgłoszone przez władze Szwecji zostały przyjęte w 1985 r., przed przystąpieniem Szwecji do

Unii Europejskiej. Jak wskazano powyżej, Akt przystąpienia ustanawia przepisy przejściowe zezwalające Szwecji na dalsze stosowanie krajowych przepisów dotyczących zawartości kadmu w nawozach w odniesieniu do produktów objętych dyrektywą 76/116/EWG przez okres czterech lat. Dyrektywą 98/97/WE Szwecji zezwolono na dalsze stosowanie powyższych przepisów krajowych do dnia 31 grudnia 2001 r. Decyzja 2002/399/WE przedłużyła odstępstwo do grudnia 2005 r.

(23) Zgodnie z wymaganiami art. 95 ust. 4, interpretowanymi w świetle art. 2 i 168 Aktu przystąpienia, Szwecja przekazała Komisji dokładną treść przepisów krajowych przyjętych przed przystąpieniem do Unii Europejskiej, które zamierza utrzymać, dołączając do wniosku wyjaśnienie powodów, które jej zdaniem uzasadniają utrzymanie tych przepisów.

(24) Powody przedstawione przez władze Szwecji to te same powody, które już zostały przedstawione w przeszłości i które leżały u podstaw przyznania przez Komisję odstępstwa do dnia 31 grudnia 2005 r. w decyzji 2002/399/WE. Wyrażono zgodę na taki okres czasu, przy założeniu, że harmonizacja przepisów nastąpi do końca 2005 r. Chociaż prace trwają, przepisy prawne nie zostaną przyjęte na poziomie Wspólnoty przed końcem roku.

(25) Zawiadomienie przekazane przez Szwecję w dniu 29 czerwca 2005 r. w celu otrzymania zezwolenia na utrzymanie przepisów krajowych stanowiących odstępstwo od przepisów rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 należy zatem uznać za dopuszczalne na mocy art. 95 ust. 4 interpretowanego w świetle art. 2 i 168 Aktu przystąpienia.

2. Rzeczowa ocena

(26) Zgodnie z art. 95 Traktatu Komisja musi zagwarantować, że spełnione są wszystkie warunki umożliwiające państwu członkowskiemu skorzystanie z możliwości odstępstwa przewidzianego w tym artykule.

(27) W szczególności Komisja musi ocenić, czy przepisy zgłoszone przez państwo członkowskie są uzasadnione ważnymi względami określonymi w art. 30 Traktatu lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 197 z 12.8.2005, str. 6.

(28) Ponadto, zgodnie z art. 95 ust. 6 Traktatu, jeżeli Komisja uważa, że przepisy krajowe są uzasadnione, musi ona sprawdzić, czy przepisy te nie są środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między państwami członkowskimi i czy nie stanowią one przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

(29) Szwecja oparła swój wniosek na potrzebie ochrony zdrowia ludzi i środowiska. Uznaje się, że kadm w nawozach stanowi zagrożenie dla środowiska i zdrowia ludzi. Na poparcie swojego wniosku Szwecja odesłała do wniosków z szwedzkich badań opublikowanych w październiku 2000 r. ⁽⁸⁾, w których dokonano oceny zagrożeń związanych z nawozami zawierającymi kadm.

2.1. Uzasadnienie ważnymi względami

(30) Jeśli chodzi o ogólne informacje dotyczące kadmu, na podstawie dostępnych obecnie danych naukowych można stwierdzić, że kadm metaliczny i tlenek kadmu ogólnie można uznać za stanowiące poważne zagrożenie dla zdrowia. W szczególności tlenek kadmu został sklasyfikowany jako substancja rakotwórcza, mutagenna lub toksyczna ze względu na zaburzenia rozrodczości, kategorii 2. Panuje również ogólna zgoda co do tego, że kadm w nawozach stanowi zdecydowanie najważniejsze źródło przedostawania się kadmu do gleby i do łańcucha żywnościowego.

(31) Jeśli chodzi o kadm w nawozach, najważniejsze informacje dotyczące oceny ryzyka przeprowadzonej przez Szwecję można streścić następująco:

— w odniesieniu do wód powierzchniowych, w przedstawionym przez Szwecję sprawozdaniu z oceny ryzyka stwierdza się, że „wybrana wartość PNEC ⁽⁹⁾ wskazuje na to, że w większości rzek w południowej Szwecji kadm już wpływa na niektóre bioty, tzn. stosunek charakterystyki ryzyka ⁽¹⁰⁾ jest większy niż jeden ⁽¹¹⁾. Jeżeli zezwoli się na większą zawartość kadmu w nawozach, należy spodziewać się dalszego wzrostu narażenia oraz obaw dotyczących wpływu na środowisko wodne.”

— w odniesieniu do gleby, w przedstawionym przez Szwecję sprawozdaniu z oceny ryzyka stwierdza się, że „przy stosowaniu szwedzkiego nawozu przez 100 lat na typowych szwedzkich glebach (PNEC 0,25 mg/kg), nie przewiduje się niekorzystnego wpływu ekologicznego przy uprawach ziemniaków lub zbóż. Obawy mogą pojawić się przy uprawach

marchwi, jednak ta obawa istnieje również w czasie zero. Przy zastosowaniu nawozu WE we wszystkich przypadkach przewiduje się niekorzystny wpływ na środowisko. W kwaśnych i piaskowych glebach z małą zawartością gliny i substancji organicznych (PNEC 0,06 mg/kg) przewiduje się ryzyko ekologiczne nawet przy zerowej zawartości kadmu w nawozach”.

(32) Wnioski te odnoszą się oczywiście do specyficznej sytuacji gleby w Szwecji oraz do panujących w Szwecji warunków klimatycznych.

(33) Podsumowując, ocena ryzyka przeprowadzona przez Szwecję wykazuje, że dopuszczenie nawozów z większą zawartością kadmu niż jest to obecnie dozwolone doprowadziłoby do:

— znacznego zwiększenia stężenia kadmu w glebach, co z kolei prowadziłoby do efektu toksycznego u organizmów glebowych. Niedopuszczalne stężenia mogłyby również pojawić się w ciekach wodnych w regionach rolniczych,

— znacznego zwiększenia dziennego spożycia kadmu w pokarmie. Margines bezpieczeństwa między obecnym narażeniem a tymczasowo dopuszczalnym tygodniowym poziomem spożycia według WHO jest niezwykle mały. Dla niektórych grup podwyższonego ryzyka, takich jak kobiety z niskim poziomem żelaza w organizmie, nie istnieją w ogóle marginesy bezpieczeństwa. Wysokie spożycie kadmu w pokarmie mogłoby w związku z tym prowadzić do zwiększenia liczby przypadków dysfunkcji nerek i zwiększonej osteoporozy.

(34) Ocena ryzyka przedłożona przez władze Szwecji została przeprowadzona zgodnie z procedurami i metodologią ustanowioną na poziomie Wspólnoty, które są uważane za zapewniające wysoki poziom wiarygodności uzyskanych informacji.

(35) Komisja zbadała już informacje zawarte w ocenie ryzyka w kontekście decyzji 2002/399/WE, która zezwoliła Szwecji na utrzymanie przepisów krajowych do dnia 31 grudnia 2005 r.

(36) Szwecja nie przedstawiła żadnych innych danych naukowych i technicznych w 2005 r. Proces akumulacji przebiega powoli i nie zmienia się w znaczący sposób na przestrzeni trzech lat. Dlatego można uznać, że obecna sytuacja jest podobna do sytuacji w 2002 r.

⁽⁸⁾ Szwedzki Państwowy Inspektorat ds. Chemikaliów: „Assessment of risks to health and the environment in Sweden from cadmium in fertilisers”, 4 października 2000 r.

⁽⁹⁾ PNEC (ang. *predicted no effect concentration*): przewidywane stężenie w środowisku niepowodujące żadnych skutków.

⁽¹⁰⁾ Wartości te przedstawiają stosunek PEC/PNEC, gdzie PEC jest przewidywanym stężeniem w środowisku (ang. *predicted environmental concentration*).

⁽¹¹⁾ Stosunek PEC/PNEC większy niż jeden wskazuje na to, że będą niekorzystne skutki.

(37) Ważność danych dostarczonych przez Szwecję potwierdzają następujące podstawy naukowe, które zostały wykorzystane przy przygotowywaniu wniosku Komisji w sprawie kadmu w nawozach:

— opinia wydana w dniu 24 września 2002 r. przez SCTEE⁽¹²⁾ (obecnie noszące nazwę SCHER⁽¹³⁾) dotycząca akumulacji kadmu w glebach rolniczych w wyniku stosowania nawozów. Opinia ta została oparta na sprawozdaniach z oceny ryzyka przedstawionych przez dziewięć państw członkowskich, które dotyczyły jedynie akumulacji, a nie możliwego zagrożenia dla zdrowia i środowiska. SCTEE doszedł do wniosku, że zawartość kadmu w nawozach musi zostać ograniczona, aby zapobiec akumulacji kadmu w glebie,

— ostateczny projekt ogólnej oceny ryzyka stwarzanego przez kadm i tlenek kadmu z września 2004 r. opracowany zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 793/93⁽¹⁴⁾, który uwzględnia wszystkie źródła kadmu. Projekt popiera opinię SCTEE dotyczącą akumulacji w glebie. Pomimo iż w projekcie stwierdza się, że sam wpływ kadmu znajdującego się w nawozach nie wystarcza, aby spowodować poważne i bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska, należy zachować ostrożność, ponieważ ze względu na dużą różnorodność stężeń kadmu w żywności, zwyczajów żywieniowych oraz statusu żywieniowego nie można wykluczyć zagrożenia dla zdrowia ludzi we wszystkich lokalnych i regionalnych sytuacjach.

Do czasu sfinalizowania ogólnej oceny ryzyka stwarzanego przez kadm i tlenek kadmu oraz ewentualnego podjęcia w następstwie tego działań dotyczących środków ograniczenia ryzyka miały miejsce pewne opóźnienia w pracach nad wnioskiem Komisji w sprawie kadmu w nawozach.

(38) Dlatego po ponownym zbadaniu dowodów naukowych w świetle wniosku złożonego przez Szwecję Komisja uważa, iż władze Szwecji wykazały, że nawozy zawierające kadm stwarzają zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska oraz że przepisy krajowe zgłoszone przez władze Szwecji, mające na celu ograniczenie do minimum narażenia środowiska w Szwecji na nawozy zawierające kadm, są uzasadnione.

⁽¹²⁾ Komitet Naukowy ds. Toksyczności, Ekotoksyczności oraz Środowiska.

⁽¹³⁾ Komitet Naukowy ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 84 z 5.4.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

2.2. Brak arbitralnej dyskryminacji

(39) Artykuł 95 ust. 6 zobowiązuje Komisję do sprawdzenia, czy planowane działania nie stanowią środka arbitralnej dyskryminacji. Zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości brak dyskryminacji oznacza, że krajowe ograniczenia w handlu nie mogą być stosowane w sposób dyskryminujący towary pochodzące z innych państw członkowskich.

(40) Planowane przepisy krajowe są ogólne i mają zastosowanie zarówno do krajowych, jak i do importowanych nawozów fosforowych posiadających oznaczenie WE. W związku z tym nie ma dowodów świadczących o tym, że mogą one być stosowane jako środek arbitralnej dyskryminacji pomiędzy podmiotami gospodarczymi we Wspólnocie.

2.3. Brak ukrytych ograniczeń w handlu

(41) Bardziej restrykcyjne środki krajowe dotyczące składu nawozów posiadających oznaczenie WE, stanowiące odstępstwo od przepisów dyrektywy Wspólnoty, stwarzają normalnie barierę handlową. Produkty, które mogą być legalnie wprowadzane do obrotu w pozostałej części Wspólnoty, nie mogą być wprowadzane do obrotu w danym państwie członkowskim. Celem koncepcji zawartej w art. 95 ust. 6 jest zapobieżenie stosowaniu krajowych przepisów opartych na kryteriach określonych w ust. 4 i 5 z niewłaściwych powodów i stanowiących w rzeczywistości środki gospodarcze wprowadzane w celu utrudnienia przywozu produktów z innych państw członkowskich, tak aby pośrednio chronić produkcję krajową.

(42) Jak już stwierdzono, istnieją obawy dotyczące ochrony środowiska oraz zdrowia ludzi w związku ze stosowaniem na polach nawozów zawierających kadm. Z tego powodu wydaje się, że celem utrzymania przepisów krajowych jest ochrona środowiska i zdrowia ludzi, a nie stworzenie ukrytych barier handlowych.

2.4. Brak przeszkód w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego

(43) Warunek ten nie może być interpretowany jako uniemożliwiający zatwierdzenie każdego środka krajowego, który może mieć wpływ na ustanowienie rynku wewnętrznego. W rzeczywistości każdy środek krajowy będący odstępstwem od środka harmonizującego, mającego na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego, stanowi zasadniczo środek mogący mieć wpływ na rynek wewnętrzny. W związku z powyższym, aby zachować przydatny charakter procedury przyznawania odstępstwa przewidzianej w art. 95 Traktatu WE, Komisja uważa, że w kontekście art. 95 ust. 6 koncepcja przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego musi być rozumiana jako nieproporcjonalny wpływ w stosunku do zamierzonego celu.

(44) Z uwagi na zagrożenie zarówno dla środowiska, jak i dla zdrowia ludzi, wynikające ze stosowania nawozów zawierających kadm na polach w Szwecji, oraz biorąc pod uwagę, że:

— jak wskazano powyżej, Akt przystąpienia i dyrektywa 98/97/WE zezwołyły Szwecji na dalsze stosowanie krajowych przepisów dotyczących zawartości kadmu w nawozach w oczekiwaniu na ukończenie przeglądu dyrektywy 76/116/EWG w odniesieniu do kwestii zawartości kadmu w nawozach, oraz

— decyzja 2002/399/WE zezwołyła Szwecji na utrzymanie przepisów krajowych do dnia 31 grudnia 2005 r. na podstawie oceny ryzyka dostarczonej przez władze Szwecji, oraz

— trwające w Komisji prace nad zbliżeniem dopuszczalnych wartości zawartości kadmu w nawozach nie pozwalają przypuszczać, że mniej restrykcyjny środek stanowiłby wystarczającą ochronę zdrowia i środowiska w Szwecji. Ocena ryzyka wskazuje, że z powodu specyficznych warunków glebowych i klimatycznych w Szwecji konieczny jest przepis krajowy mający na celu ochronę środowiska, ponieważ niektóre obszary są bardziej narażone na przedostawanie się kadmu, w szczególności ze względu na kwaśne pH gleby. W kwaśnych warunkach zwiększa się rozpuszczalność kadmu i dlatego może on być łatwiej pobierany przez rośliny uprawne.

Komisja uważa, że na obecnym etapie przeglądu nie istnieją dowody wskazujące na to, że przepisy krajowe stanowią nieproporcjonalnie dużą przeszkodę dla funkcjonowania rynku wewnętrznego w stosunku do zamierzonych celów.

2.5. Ograniczenie czasowe

(45) Okres obowiązywania odstępstwa powinien zapewnić Komisji wystarczającą ilość czasu na zaproponowanie przepisów prawnych dotyczących kadmu w nawozach na poziomie Wspólnoty oraz Radzie i Parlamentowi Europejskiemu na ich przyjęcie. Aby uniknąć skutków możliwych opóźnień podczas międzyinstytucjonalnej debaty, przepisy obecnej decyzji powinny obowiązywać do czasu stosowania zharmonizowanego środka na poziomie UE.

IV. WNIOSEK

(46) W świetle powyższego można, podsumowując, stwierdzić, że wniosek złożony przez Królestwo Szwecji w sprawie utrzymania przepisów krajowych, które są bardziej restrykcyjne niż przepisy dyrektywy 76/116/EWG w odniesieniu do zawartości kadmu w nawozach, złożony w dniu 29 czerwca 2005 r., jest dopuszczalny.

(47) Ponadto Komisja uważa, że przepisy krajowe:

— spełniają potrzebę ochrony zdrowia ludzi i środowiska,

— są proporcjonalne do zamierzonych celów,

— nie stanowią środka arbitralnej dyskryminacji, oraz

— nie stanowią ukrytego ograniczenia w handlu między państwami członkowskimi.

W związku z tym Komisja uważa, że mogą one zostać zatwierdzone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 2003/2003, zatwierdza się przepisy Szwecji zakazujące wprowadzania do obrotu w Szwecji nawozów zawierających ponad 100 gram kadmu na tonę fosforu.

Odstępstwo ma zastosowanie do czasu rozpoczęcia stosowania na poziomie Wspólnoty zharmonizowanych środków dotyczących kadmu w nawozach.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 stycznia 2006 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI**z dnia 3 stycznia 2006 r.****w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Republikę Finlandii na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE, dotyczących maksymalnej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach***(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 5542)***(Jedynie teksty w językach fińskim i szwedzkim są autentyczne)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2006/348/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. FAKTY**1. Prawodawstwo wspólnotowe**

- (1) Dyrektywa Rady 76/116/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do nawozów⁽¹⁾ ustanowiła wymogi, jakie muszą spełniać nawozy, aby mogły zostać wprowadzone do obrotu z oznaczeniem „nawozy WE”.
- (2) Załącznik I do dyrektywy 76/116/EWG określa oznaczenie typu i odpowiednie wymogi, np. dotyczące składu, które każdy nawóz posiadający oznaczenie WE musi spełniać. Nawozy posiadające oznaczenie WE zawarte w tym wykazie są pogrupowane w kategorii w zależności od zawartości podstawowych środków odżywczych, tj. pierwiastków: azotu, fosforu i potasu.
- (3) Zgodnie z art. 7 dyrektywy 76/116/EWG państwa członkowskie nie mogły z powodu składu, identyfikacji, etykietowania lub opakowania zabronić, ograniczyć ani utrudnić wprowadzania do obrotu nawozów mających oznakowanie „nawóz WE”, spełniających przepisy tej dyrektywy.
- (4) Decyzja Komisji 2002/398/WE z dnia 24 maja 2002 r. w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Republikę Finlandii na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE, dotyczących maksymalnej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach⁽²⁾ przyznała odstępstwo od przepisów dyrektywy 76/116/EWG, zatwierdzając przepis Finlandii zakazujące wprowadzania do obrotu w Finlandii mineralnych nawozów fosforowych, w których zawartość kadmu przekracza 50 mg na kilogram fosforu. Odstępstwo to było stosowane do dnia 31 grudnia 2005 r.

- (5) Dyrektywa 76/116/EWG wraz ze zmianami została zastąpiona rozporządzeniem (WE) nr 2003/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. w sprawie nawozów⁽³⁾.
- (6) Artykuł 35 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 stanowi, że odstępstwa od art. 7 dyrektywy 76/116/EWG, które zostały przyznane przez Komisję na mocy art. 95 ust. 6 Traktatu, traktuje się jako odstępstwa od art. 5 obecnego rozporządzenia i jako dalej obowiązujące, nie naruszając wejścia w życie tego rozporządzenia.
- (7) Zgodnie z motywem 15 rozporządzenia (WE) 2003/2003 Komisja zajmie się kwestią niezamierzonej zawartości kadmu w nawozach mineralnych oraz, jeśli będzie to zasadne, przygotuje projekt rozporządzenia i przedstawi go Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie.
- (8) Trwają prace nad przygotowaniem wniosku Komisji w sprawie kadmu w nawozach.

2. Przystąpienie Finlandii

- (9) Finlandia przystąpiła do Unii Europejskiej w dniu 1 stycznia 1995 r. Akt przystąpienia⁽⁴⁾ ustanawia przejściowe przepisy dotyczące stosowania i wprowadzania do obrotu kadmu w tym państwie. Artykuł 84 ust. 1 stanowi, że zgodnie z Załącznikiem i na warunkach w nim określonych w okresie czterech lat od daty przystąpienia postanowienia, o których mowa w załączniku X, nie mają zastosowania do Finlandii. Artykuł 84 i pkt 2 załącznika X do Aktu przystąpienia stanowią, że art. 7 dyrektywy 76/116/EWG w stopniu, w jakim dotyczy on zawartości kadmu w nawozach, nie ma zastosowania do Finlandii przed dniem 1 stycznia 1999 r. oraz że przepisy dyrektywy 76/116/EWG zostaną poddane przeglądowi zgodnie ze wspólnotowymi procedurami do dnia 31 grudnia 1998 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem przystąpienia z 2003 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 138 z 28.5.2002, str. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 304 z 21.11.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2076/2004 (Dz.U. L 359 z 4.12.2004, str. 25).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 241 z 29.8.1994, str. 37 i 308.

- (10) Artykuł 2 Aktu przystąpienia stanowi, że „od dnia przystąpienia nowe państwa członkowskie są związane postanowieniami Traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje Wspólnot, postanowienia te są stosowane w nowych państwach członkowskich zgodnie z zasadami określonymi w tych Traktatach i w niniejszym akcie.” Zgodnie z art. 168 Aktu przystąpienia „nowe państwa członkowskie przyjmą środki niezbędne do przestrzegania od daty przystąpienia postanowień dyrektyw i decyzji w rozumieniu artykułu 189 (obecnie art. 249) Traktatu WE [...], chyba że lista z załącznika XIX lub inne postanowienia niniejszego aktu przewidują inny okres na zastosowanie się do tych aktów”.
- (11) Dyrektywa 76/116/EWG została zmieniona dyrektywą 98/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾ w odniesieniu do wprowadzenia do obrotu w Austrii, Finlandii i Szwecji nawozów zawierających kadm. Artykuł 1 stanowi między innymi, że Finlandia może zakazać wprowadzania do obrotu na swoim terytorium nawozów zawierających kadm w stężeniach przekraczających ustalone na poziomie krajowym w dniu przystąpienia oraz że odstępstwo to stosuje się w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2001 r.
- (12) W dniu 7 grudnia 2001 r. Republika Finlandii zawiadomiła o istnieniu prawa krajowego odbiegającego od postanowień dyrektywy 76/116/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do nawozów. Po dogłębnej analizie decyzją 2002/398/WE przedłużono odstępstwo od dyrektywy 76/116/EWG do dnia 31 grudnia 2005 r.

3. Przepisy krajowe

- (13) Decyzja Ministerstwa Rolnictwa i Leśnictwa Finlandii w sprawie nawozów⁽⁶⁾ nr 45/1994 z dnia 21 stycznia 1994 r. ustanawia między innymi dopuszczalną wartość zawartości kadmu w nawozach, łącznie z nawozami posiadającymi oznaczenie WE. Zgodnie z sekcją 3 zakazuje się wprowadzania do obrotu w Finlandii mineralnych nawozów fosforowych, w których zawartość kadmu przekracza 50 mg na kilogram fosforu.

II. PROCEDURA

- (14) W piśmie z dnia 7 czerwca 2005 r. Republika Finlandii zawiadomiła Komisję, że zgodnie z art. 95 ust. 4 Traktatu WE zamierza od dnia 1 stycznia 2006 r. w dalszym ciągu stosować przepisy krajowe dotyczące zawartości kadmu w nawozach. Władze Finlandii wnoszą o przedłużenie obecnego odstępstwa ustanowionego decyzją 2002/398/WE.
- (15) W piśmie z dnia 30 czerwca 2005 r. Komisja zawiadomiła władze Finlandii o otrzymaniu zawiadomienia na

podstawie art. 95 ust. 4 oraz o rozpoczęciu sześciomiesięcznego okresu na zbadanie zawiadomienia zgodnie z art. 95 ust. 6 w dniu 8 czerwca 2005 r., czyli w dniu następującym po dniu otrzymania zawiadomienia.

- (16) W piśmie z dnia 10 sierpnia 2005 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku otrzymanym od Finlandii. Komisja opublikowała również zawiadomienie dotyczące wniosku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁷⁾, aby poinformować inne zainteresowane strony o działaniach krajowych, które Finlandia zamierza utrzymać.

III. OCENA

1. Ocena dopuszczalności

- (17) Artykuł 95 ust. 4 Traktatu stanowi, że jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych, uzasadnionych ważnymi względami określonymi w artykule 30 lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego, lub środowiska pracy, notyfikuje je Komisji, wskazując powody ich utrzymania.
- (18) Celem zawiadomienia przekazanego przez władze Finlandii w dniu 7 czerwca 2005 r. jest otrzymanie zezwolenia na przedłużenie obecnego odstępstwa ustanowionego w decyzji 2002/398/WE na okres po dniu 31 grudnia 2005 r. Decyzja ta zezwala Finlandii na dalsze stosowanie krajowych przepisów niezgodnych z przepisami dotyczącymi składu nawozów posiadających oznaczenie WE zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 2003/2003.
- (19) Jak wskazano wcześniej, art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 zabrania państwom członkowskim ograniczać wprowadzanie do obrotu nawozów posiadających oznaczenie WE ze względu na ich skład, ale przepisy dotyczące składu nie określają dopuszczalnej wartości zawartości kadmu. Oznacza to, że zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 nawozy posiadające oznaczenie WE spełniające wymagania tego rozporządzenia mogą być wprowadzane do obrotu bez względu na zawartość kadmu.
- (20) W świetle powyższego wyraźnie widać, że przepisy krajowe zgłoszone przez Finlandię, zakazujące wprowadzania do obrotu mineralnych nawozów fosforowych posiadających oznaczenie WE, w których zawartość kadmu przekracza 50 mg na kilogram fosforu, są bardziej restrykcyjne niż przepisy zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 2003/2003.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 18 z 23.1.1999, str. 60.

⁽⁶⁾ Dziennik Ustaw Finlandii nr 45/1994 z dnia 26 stycznia 1994 r., str. 117.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 197 z 12.8.2005, str. 4.

- (21) Przepisy krajowe zgłoszone przez władze Finlandii zostały przyjęte przed przystąpieniem Finlandii do Unii Europejskiej. Jak wskazano powyżej, Akt przystąpienia ustanawia przepisy przejściowe zezwalające Finlandii na dalsze stosowanie krajowych przepisów dotyczących zawartości kadmu w nawozach w odniesieniu do produktów objętych dyrektywą 76/116/EWG przez okres czterech lat. Dyrektywą 98/97/WE Finlandii zezwolono na dalsze stosowanie powyższych przepisów krajowych do dnia 31 grudnia 2001 r. Decyzja 2002/398/WE przedłużyła odstępstwo do grudnia 2005 r.
- (22) Zgodnie z wymaganiami art. 95 ust. 4, interpretowanymi w świetle art. 2 i 168 Aktu przystąpienia, Finlandia przekazała Komisji dokładną treść przepisów krajowych przyjętych przed przystąpieniem do Unii Europejskiej, które zamierza utrzymać, dołączając do wniosku wyjaśnienie powodów, które jej zdaniem uzasadniają utrzymanie tych przepisów.
- (23) Powody przedstawione przez władze Finlandii to te same powody, które już zostały przedstawione w przeszłości i które leżały u podstaw przyznania przez Komisję odstępstwa do dnia 31 grudnia 2005 r. w decyzji 2002/398/WE. Wyrażono zgodę na taki okres czasu, przy założeniu, że harmonizacja przepisów nastąpi do końca 2005 r. Chociaż prace trwają, przepisy prawne nie zostaną przyjęte na poziomie Wspólnoty przed końcem roku.
- (24) Zawiadomienie przekazane przez Finlandię w dniu 7 czerwca 2005 r. w celu otrzymania zezwolenia na utrzymanie przepisów krajowych stanowiących odstępstwo od przepisów rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 należy zatem uznać za dopuszczalne na mocy art. 95 ust. 4 interpretowanego w świetle art. 2 i 168 Aktu przystąpienia.

2. Rzeczowa ocena

- (25) Zgodnie z art. 95 Traktatu Komisja musi zagwarantować, że spełnione są wszystkie warunki umożliwiające państwu członkowskiemu skorzystanie z możliwości odstępstwa przewidzianego w tym artykule.
- (26) W szczególności Komisja musi ocenić, czy przepisy zgłoszone przez państwo członkowskie są uzasadnione ważnymi względami określonymi w art. 30 Traktatu, lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy.
- (27) Ponadto, zgodnie z art. 95 ust. 6 Traktatu, jeżeli Komisja uważa, że przepisy krajowe są uzasadnione, musi ona sprawdzić, czy przepisy te nie są środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu

między państwami członkowskimi i czy nie stanowią one przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

- (28) Finlandia oparła swój wniosek na potrzebie ochrony zdrowia ludzi i środowiska. Uznaje się, że kadm w nawozach stanowi zagrożenie dla środowiska i zdrowia ludzi. Na poparcie swojego wniosku Finlandia odsyła do wniosków z fińskich badań opublikowanych w kwietniu 2000 r.⁽⁸⁾, w których dokonano oceny zagrożeń związanych z nawozami zawierającymi kadm.

2.1. Uzasadnienie ważnymi względami

- (29) Jeśli chodzi o ogólne informacje dotyczące kadmu, na podstawie dostępnych obecnie danych naukowych można stwierdzić, że kadm metaliczny i tlenek kadmu ogólnie można uznać za stanowiące poważne zagrożenie dla zdrowia. W szczególności tlenek kadmu został sklasyfikowany jako substancja rakotwórcza, mutagenna lub toksyczna ze względu na zaburzenia rozrodczości, kategorii 2. Panuje również ogólna zgoda co do tego, że kadm w nawozach stanowi zdecydowanie najważniejsze źródło przedostawania się kadmu do gleby i do łańcucha żywnościowego.
- (30) Jeśli chodzi o kadm w nawozach, najważniejsze informacje dotyczące oceny ryzyka przeprowadzonej przez Finlandię można streścić następująco:

— w odniesieniu do wody, w przedstawionym przez Finlandię sprawozdaniu z oceny ryzyka stwierdza się, że „charakterystyka ryzyka wskazuje, iż we wszystkich scenariuszach, dla których przeprowadzono obliczenia, istnieje zagrożenie dla środowiska wodnego zarówno w chwili obecnej, jak i w przyszłości. W praktyce oznacza to, że nie można ustanowić żadnego marginesu bezpieczeństwa oraz że jakiegokolwiek zwiększenie naturalnego stężenia tła może stanowić zagrożenie dla środowiska wodnego”,

— w odniesieniu do gleby, w przedstawionym przez Finlandię sprawozdaniu z oceny ryzyka stwierdza się, że „w oparciu o dostępne dane, obecne stężenie kadmu w fińskich glebach rolniczych stanowi zagrożenie dla środowiska glebowego. Do tego wniosku można dojść, zarówno biorąc pod uwagę średnie zawartości kadmu ekstraktywnego⁽⁹⁾, jak i 90-percentylowe wartości na pięciu obszarach uprawnych w Finlandii w 1987 r. Tylko na obszarze leżącym najbardziej na północ stosunek PEC/PNEC⁽¹⁰⁾ przy wzięciu pod uwagę średnich stężeń jest mniejszy niż 1. Współczynniki ryzyka dla poszczególnych obszarów wynoszą od 1,2 do 2,8”,

⁽⁸⁾ Ministerstwo Rolnictwa i Leśnictwa Finlandii: „Cadmium in fertilisers, risks to human health and the environment” kwiecień 2000 r.

⁽⁹⁾ Stężenie kadmu dostępnego do pobrania przez rośliny.

⁽¹⁰⁾ PEC (ang. *predicted environmental concentration*) = przewidywane stężenie w środowisku. PNEC (ang. *predicted no effect concentration*) = przewidywane stężenie w środowisku niepowodujące żadnych skutków. Stosunek PEC/PNEC większy niż jeden wskazuje na to, że będą niekorzystne skutki.

- w odniesieniu do zdrowia ludzi, w przedstawionym przez Finlandię sprawozdaniu z oceny ryzyka stwierdza się, że „w Finlandii nie ma marginesu bezpieczeństwa dla grupy ryzyka (najgorsze przypadki) pomiędzy szacowanym poziomem w moczu a wartościami krytycznymi, przy których kadm wywiera niekorzystne skutki zdrowotne”. W przedstawionym przez Finlandię sprawozdaniu z oceny ryzyka stwierdza się również, że „w oparciu o obliczenia modelowe, jeżeli nawozy fosforowe o średniej wspólnotowej zawartości kadmu byłyby używane w Finlandii, na przestrzeni 100 lat spożycie kadmu w żywności wzrosłoby o ponad 40 %”.
- (31) Wnioski te odnoszą się oczywiście do specyficznej sytuacji gleby w Finlandii oraz do panujących w Finlandii warunków klimatycznych.
- (32) Podsumowując, ocena ryzyka przeprowadzona przez Finlandię wykazuje, że obecne stężenia kadmu w glebach rolniczych w Finlandii stanowią zagrożenie dla organizmów glebowych oraz że wylugowanie kadmu z gleby rolniczej powoduje zagrożenie dla środowiska wodnego. Finlandia utrzymuje, że w ocenie ryzyka stwierdza się również, że istnieje ryzyko niekorzystnych skutków zdrowotnych w wyniku obecnego łącznego narażenia na kadm ludności Finlandii. Podczas gdy średnie spożycie kadmu jedynie w żywności nie stwarza zagrożenia w Finlandii, pewna część ludności jest zagrożona ze względu na wysokie spożycie w żywności, zwiększone wchłanianie i/lub palenie.
- (33) Ocena ryzyka przedłożona przez władze Finlandii została przeprowadzona zgodnie z procedurami i metodologią ustanowioną na poziomie Wspólnoty, które są uważane za zapewniające wysoki poziom wiarygodności uzyskanych informacji.
- (34) Komisja zbadała już informacje zawarte w ocenie ryzyka w kontekście decyzji 2002/398/WE, która zezwoliła Finlandii na utrzymanie przepisów krajowych do dnia 31 grudnia 2005 r.
- (35) Finlandia nie przedstawiła żadnych innych danych naukowych i technicznych w 2005 r. Proces akumulacji przebiega powoli i nie zmienia się w znaczący sposób na przestrzeni 3 lat. Dlatego można uznać, że obecna sytuacja jest podobna do sytuacji w 2002 r.
- (36) Ważność danych dostarczonych przez Finlandię potwierdzają następujące podstawy naukowe, które zostały wykorzystane przy przygotowywaniu wniosku Komisji w sprawie kadmu w nawozach:
- opinia wydana w dniu 24 września 2002 r. przez SCTEE ⁽¹¹⁾ (obecnie noszące nazwę SCHER ⁽¹²⁾) dotycząca akumulacji kadmu w glebach rolniczych w wyniku stosowania nawozów. Opinia ta została oparta na sprawozdaniach z oceny ryzyka przedstawionych przez dziewięć państw członkowskich, które dotyczyły jedynie akumulacji, a nie możliwego zagrożenia dla zdrowia i środowiska. SCTEE doszedł do wniosku, że zawartość kadmu w nawozach musi zostać ograniczona, aby zapobiec akumulacji kadmu w glebie,
- ostateczny projekt ogólnej oceny ryzyka stwarzanego przez kadm i tlenek kadmu z września 2004 r. opracowany zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 793/93 ⁽¹³⁾, który uwzględnia wszystkie źródła kadmu. Projekt popiera opinię SCTEE dotyczącą akumulacji w glebie. Pomimo iż w projekcie stwierdza się, że sam wpływ kadmu znajdującego się w nawozach nie wystarcza, aby spowodować poważne i bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska, należy zachować ostrożność, ponieważ ze względu na dużą różnorodność stężeń kadmu w żywności, zwyczajów żywieniowych oraz statusu żywieniowego nie można wykluczyć zagrożenia dla zdrowia ludzi we wszystkich lokalnych i regionalnych sytuacjach.
- Do czasu sfinalizowania ogólnej oceny ryzyka stwarzanego przez kadm i tlenek kadmu oraz ewentualnego podjęcia w następstwie tego działań dotyczących środków ograniczenia ryzyka, miały miejsce pewne opóźnienia w pracach nad wnioskiem Komisji w sprawie kadmu w nawozach.
- (37) Dlatego po ponownym zbadaniu dowodów naukowych w świetle wniosku złożonego przez Finlandię Komisja uważa, iż władze Finlandii wykazały, że nawozy zawierające kadm stwarzają zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska oraz że przepisy krajowe zgłoszone przez władze Finlandii, mające na celu ograniczenie do minimum narażenia środowiska w Finlandii na nawozy zawierające kadm, są uzasadnione.
- ## 2.2. Brak arbitralnej dyskryminacji
- (38) Artykuł 95 ust. 6 zobowiązuje Komisję do sprawdzenia, czy planowane działania nie stanowią środka arbitralnej dyskryminacji. Zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości brak dyskryminacji oznacza, że krajowe ograniczenia w handlu nie mogą być stosowane w sposób dyskryminujący towary pochodzące z innych państw członkowskich.

⁽¹¹⁾ Komitet Naukowy ds. Toksyczności, Ekotoksyczności oraz Środowiska.

⁽¹²⁾ Komitet Naukowy ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska.

⁽¹³⁾ Dz.U. L 84 z 5.4.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

(39) Planowane przepisy krajowe są ogólne i mają zastosowanie zarówno do krajowych, jak i do importowanych nawozów fosforowych posiadających oznaczenie WE. W związku z tym nie ma dowodów świadczących o tym, że mogą one być stosowane jako środek arbitralnej dyskryminacji pomiędzy podmiotami gospodarczymi we Wspólnocie.

2.3. Brak ukrytych ograniczeń w handlu

(40) Bardziej restrykcyjne środki krajowe dotyczące składu nawozów posiadających oznaczenie WE, stanowiące odstępstwo od przepisów dyrektywy Wspólnoty, stwarzają normalnie barierę handlową. Produkty, które mogą być legalnie wprowadzane do obrotu w pozostałej części Wspólnoty, nie mogą być wprowadzane do obrotu w danym państwie członkowskim. Celem koncepcji zawartej w art. 95 ust. 6 jest zapobieżenie stosowaniu krajowych przepisów opartych na kryteriach określonych w ust. 4 i 5 z niewłaściwych powodów i stanowiących w rzeczywistości środki gospodarcze wprowadzane w celu utrudnienia przywozu produktów z innych państw członkowskich, tak aby pośrednio chronić produkcję krajową.

(41) Jak już stwierdzono, istnieją obawy dotyczące ochrony środowiska oraz zdrowia ludzi w związku ze stosowaniem na polach nawozów zawierających kadm. Z tego powodu wydaje się, że celem utrzymania przepisów krajowych jest ochrona środowiska i zdrowia ludzi, a nie stworzenie ukrytych barier handlowych.

2.4. Brak przeszkód w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego

(42) Warunek ten nie może być interpretowany jako uniemożliwiający zatwierdzenie każdego środka krajowego, który może mieć wpływ na ustanowienie rynku wewnętrznego. W rzeczywistości każdy środek krajowy będący odstępstwem od środka harmonizującego, mającego na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego, stanowi zasadniczo środek mogący mieć wpływ na rynek wewnętrzny. W związku z powyższym, aby zachować przydatny charakter procedury przyznawania odstępstwa przewidzianej w art. 95 Traktatu WE, Komisja uważa, że w kontekście art. 95 ust. 6 koncepcja przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego musi być rozumiana jako nieproporcjonalny wpływ w stosunku do zamierzonego celu.

(43) Z uwagi na zagrożenie zarówno dla środowiska, jak i dla zdrowia ludzi, wynikające ze stosowania nawozów zawierających kadm na polach w Finlandii, oraz biorąc pod uwagę, że:

— jak wskazano powyżej, Akt przystąpienia i dyrektywa 98/97/WE zezwoliły Finlandii na dalsze stosowanie krajowych przepisów dotyczących zawartości kadmu w nawozach w oczekiwaniu na ukończenie przeglądu dyrektywy 76/116/EWG w odniesieniu do kwestii zawartości kadmu w nawozach, oraz

— decyzja 2002/398/WE zezwoliła Finlandii na utrzymanie przepisów krajowych do dnia 31 grudnia 2005 r. na podstawie oceny ryzyka dostarczonej przez władze Finlandii, oraz

— trwające w Komisji prace nad zbliżeniem dopuszczalnych wartości zawartości kadmu w nawozach nie pozwalają przypuszczać, że mniej restrykcyjny środek stanowiłby wystarczającą ochronę zdrowia i środowiska w Finlandii. Ocena ryzyka wskazuje, że z powodu specyficznych warunków glebowych i klimatycznych w Finlandii konieczny jest przepis krajowy mający na celu ochronę środowiska, ponieważ niektóre obszary są bardziej narażone na przedostawanie się kadmu, w szczególności ze względu na kwaśne pH gleby. W kwaśnych warunkach zwiększa się rozpuszczalność kadmu i dlatego może on być łatwiej pobierany przez rośliny uprawne.

Komisja uważa, że na obecnym etapie przeglądu nie istnieją dowody wskazujące na to, że przepisy krajowe stanowią nieproporcjonalnie dużą przeszkodę dla funkcjonowania rynku wewnętrznego w stosunku do zamierzonych celów.

2.5. Ograniczenie czasowe

(44) Okres obowiązywania odstępstwa powinien zapewnić Komisji wystarczającą ilość czasu na zaproponowanie przepisów prawnych dotyczących kadmu w nawozach na poziomie Wspólnoty oraz Radzie i Parlamentowi Europejskiemu na ich przyjęcie. Aby uniknąć skutków możliwych opóźnień podczas międzyinstytucjonalnej debaty, przepisy obecnej decyzji powinny obowiązywać do czasu stosowania zharmonizowanego środka na poziomie UE.

IV. WNIOSEK

(45) W świetle powyższego można, podsumowując, stwierdzić, że wniosek złożony przez Republikę Finlandii w sprawie utrzymania przepisów krajowych, które są bardziej restrykcyjne niż przepisy dyrektywy 76/116/EWG w odniesieniu do zawartości kadmu w nawozach, złożony w dniu 7 czerwca 2005 r., jest dopuszczalny.

(46) Ponadto Komisja uważa, że przepisy krajowe:

— spełniają potrzebę ochrony zdrowia ludzi i środowiska,

— są proporcjonalne do zamierzonych celów,

- nie stanowią środka arbitralnej dyskryminacji, oraz
- nie stanowią ukrytego ograniczenia w handlu między państwami członkowskimi.

W związku z tym Komisja uważa, że mogą one zostać zatwierdzone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 zatwierdza się przepisy Finlandii zakazujące wprowadzania do obrotu w Finlandii mineralnych nawozów fosforowych, których zawartość kadmu przekracza 50 mg na kilogram fosforu.

Odstępstwo ma zastosowanie do czasu rozpoczęcia stosowania na poziomie Wspólnoty zharmonizowanych środków dotyczących kadmu w nawozach.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Finlandii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 stycznia 2006 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI**z dnia 3 stycznia 2006 r.****w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Republikę Austrii na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE, dotyczących maksymalnej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach***(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 5549)***(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2006/349/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. FAKTY**1. Prawodawstwo wspólnotowe**

- (1) Dyrektywa Rady 76/116/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do nawozów⁽¹⁾ ustanowiła wymogi, jakie muszą spełniać nawozy, aby mogły zostać wprowadzone do obrotu z oznaczeniem „nawozy WE”.
- (2) Załącznik I do dyrektywy 76/116/EWG określa oznaczenie typu i odpowiednie wymogi, np. dotyczące składu, które każdy nawóz posiadający oznaczenie WE musi spełniać. Nawozy posiadające oznaczenie WE zawarte w tym wykazie są pogrupowane w kategorie w zależności od zawartości podstawowych środków odżywczych, tj. pierwiastków: azotu, fosforu i potasu.
- (3) Zgodnie z art. 7 dyrektywy 76/116/EWG państwa członkowskie nie mogły z powodu składu, identyfikacji, etykietowania lub opakowania zabronić, ograniczyć ani utrudnić wprowadzania do obrotu nawozów mających oznakowanie „nawóz WE”, spełniających przepisy tej dyrektywy.
- (4) Decyzja Komisji 2002/366/WE z dnia 15 maja 2002 r. w sprawie przepisów krajowych zgłoszonych przez Republikę Austrii na podstawie art. 95 ust. 4 Traktatu WE, dotyczących maksymalnej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach⁽²⁾ przyznała odstępstwo od przepisów dyrektywy 76/116/EWG, zatwierdzając przepisy Austrii zakazujące wprowadzania do obrotu w Austrii mineralnych nawozów fosforowych (zawierających 5 %

lub więcej P₂O₅), w których zawartość kadmu przekracza 75 mg/kg P₂O₅. Odstępstwo to było stosowane do dnia 31 grudnia 2005 r.

- (5) Dyrektywa 76/116/EWG wraz ze zmianami została zastąpiona rozporządzeniem (WE) nr 2003/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. w sprawie nawozów⁽³⁾.
- (6) Artykuł 35 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 stanowi, że odstępstwa od art. 7 dyrektywy 76/116/EWG, które zostały przyznane przez Komisję na mocy art. 95 ust. 6 Traktatu, traktuje się jako odstępstwa od art. 5 obecnego rozporządzenia i jako dalej obowiązujące, nie naruszając wejścia w życie tego rozporządzenia.
- (7) Zgodnie z motywem 15 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 Komisja zajmie się kwestią niezamierzonej zawartości kadmu w nawozach mineralnych oraz, jeśli będzie to zasadne, przygotuje projekt rozporządzenia i przedstawi go Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie.
- (8) Trwają prace nad przygotowaniem wniosku Komisji w sprawie kadmu w nawozach.

2. Przystąpienie Austrii

- (9) Austria przystąpiła do Unii Europejskiej w dniu 1 stycznia 1995 r. Akt przystąpienia⁽⁴⁾ ustanawia przejściowe przepisy dotyczące stosowania i wprowadzania do obrotu kadmu w tym państwie. Artykuł 69 ust. 1 stanowi, że zgodnie z Załącznikiem i na warunkach w nim określonych w okresie czterech lat od daty przystąpienia postanowienia, o których mowa w załączniku VIII do aktu, nie mają zastosowania do Austrii. Artykuł 69 i pkt 4 załącznika VIII do Aktu przystąpienia stanowią, że art. 7 dyrektywy 76/116/EWG w stopniu, w jakim dotyczy on zawartości kadmu w nawozach, nie ma zastosowania do Austrii przed dniem 1 stycznia 1999 r. oraz że przepisy dyrektywy 76/116/EWG zostaną poddane przeglądowi zgodnie ze wspólnotowymi procedurami do dnia 31 grudnia 1998 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem przystąpienia z 2003 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 132 z 17.5.2002, str. 65.

⁽³⁾ Dz.U. L 304 z 21.11.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2076/2004 (Dz.U. L 359 z 4.12.2004, str. 25).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 241 z 29.8.1994, str. 35 i 305.

- (10) Artykuł 2 Aktu przystąpienia stanowi, że „od dnia przystąpienia nowe państwa członkowskie są związane postanowieniami Traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje Wspólnot, postanowienia te są stosowane w nowych państwach członkowskich zgodnie z zasadami określonymi w tych Traktatach i w niniejszym akcie”. Zgodnie z art. 168 Aktu przystąpienia „nowe państwa członkowskie przyjmą środki niezbędne do przestrzegania od daty przystąpienia postanowień dyrektyw i decyzji w rozumieniu artykułu 189 (obecnie art. 249) Traktatu WE [...], chyba że lista z załącznika XIX lub inne postanowienia niniejszego aktu przewidują inny okres na zastosowanie się do tych aktów”.
- (11) Dyrektywa 76/116/EWG została zmieniona dyrektywą 98/97/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾ w odniesieniu do wprowadzenia do obrotu w Austrii, Finlandii i Szwecji nawozów zawierających kadm. Artykuł 1 stanowi między innymi, że Austria może zakazać wprowadzania do obrotu na swoim terytorium nawozów zawierających kadm w stężeniach przekraczających ustalone na poziomie krajowym w dniu przystąpienia oraz że odstępstwo to stosuje się w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2001 r.
- (12) W dniu 16 listopada 2001 r. Republika Austrii zawiadomiła o istnieniu prawa krajowego odbiegającego od postanowień dyrektywy 76/116/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do nawozów. Po dogłębnej analizie decyzją 2002/366/WE przedłużono odstępstwo od dyrektywy 76/116/EWG do dnia 31 grudnia 2005 r.

3. Przepisy krajowe

- (13) Austriacka Ustawa o nawozach z 2004 r.⁽⁶⁾ ustanawia między innymi dopuszczalną wartość zawartości kadmu w nawozach, łącznie z nawozami posiadającymi oznaczenie WE. Zgodnie z art. 2 ust. 4 w połączeniu z załącznikiem 2 sekcja 2 do obrotu w Austrii nie wolno wprowadzać mineralnych nawozów fosforowych (zawierających 5 % lub więcej P_2O_5), w których zawartość kadmu przekracza 75 mg/kg P_2O_5 .
- (14) Przepisy dotyczące najwyższej dopuszczalnej zawartości kadmu w nawozach obowiązują od 1985 r., kiedy dopuszczalną wartość ustanowiono na poziomie 120 mg/kg P_2O_5 . Obecny poziom wynoszący 75 mg/kg P_2O_5 został wprowadzony austriacką Ustawą o nawozach z 1994 r.⁽⁷⁾, która następnie, w celu dostosowania przepisów do rozporządzenia (WE) nr 2003/2003, została uchylona Ustawą o nawozach

z 2004 r. Przepisy dotyczące kadmu w nawozach nie zostały zmienione.

II. PROCEDURA

- (15) W piśmie z dnia 14 czerwca 2005 r. Republika Austrii zawiadomiła Komisję, że zgodnie z art. 95 ust. 4 Traktatu WE zamierza od dnia 1 stycznia 2006 r. w dalszym ciągu stosować przepisy krajowe dotyczące zawartości kadmu w nawozach. Władze Austrii wnoszą o przedłużenie obecnego odstępstwa ustanowionego decyzją 2002/366/WE.
- (16) W piśmie z dnia 30 czerwca 2005 r. Komisja zawiadomiła władze Austrii o otrzymaniu zawiadomienia na podstawie art. 95 ust. 4 oraz o rozpoczęciu sześciomiesięcznego okresu na zbadanie zawiadomienia zgodnie z art. 95 ust. 6 w dniu 15 czerwca 2005 r., czyli w dniu następującym po dniu otrzymania zawiadomienia.
- (17) W piśmie z dnia 10 sierpnia 2005 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku otrzymanym od Austrii. Komisja opublikowała również zawiadomienie dotyczące wniosku w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁸⁾, aby poinformować inne zainteresowane strony o działaniach krajowych, które Austria zamierza utrzymać.

III. OCENA

1. Ocena dopuszczalności

- (18) Artykuł 95 ust. 4 Traktatu stanowi, że jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego państwo członkowskie uzna za niezbędne utrzymanie przepisów krajowych, uzasadnionych ważnymi względami określonymi w artykule 30 lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego, lub środowiska pracy, notyfikuje je Komisji, wskazując powody ich utrzymania.
- (19) Celem zawiadomienia przekazanego przez władze Austrii w dniu 7 czerwca 2005 r. jest otrzymanie zezwolenia na przedłużenie obecnego odstępstwa ustanowionego w decyzji 2002/366/WE na okres po dniu 31 grudnia 2005 r. Decyzja ta zezwala Austrii na dalsze stosowanie krajowych przepisów niezgodnych z przepisami dotyczącymi składu nawozów posiadających oznaczenie WE zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 2003/2003.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 18 z 23.1.1999, str. 60.

⁽⁶⁾ Dziennik Ustaw Republiki Austrii, nr 100/2004, seria II z dnia 27 lutego 2004 r.

⁽⁷⁾ Dziennik Ustaw Republiki Austrii, nr 1007/1994, część 309 z dnia 21 grudnia 1994 r., str. 7235.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 197 z 12.8.2005, str. 2.

(20) Jak wskazano wcześniej, art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 zabrania państwom członkowskim ograniczać wprowadzanie do obrotu nawozów posiadających oznaczenie WE ze względu na ich skład, ale przepisy dotyczące składu nie określają dopuszczalnej wartości zawartości kadmu. Oznacza to, że zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2003/2003 nawozy posiadające oznaczenie WE, spełniające wymagania tego rozporządzenia, mogą być wprowadzane do obrotu bez względu na zawartość kadmu.

(21) W świetle powyższego wyraźnie widać, że przepisy krajowe zgłoszone przez Austrię, zakazujące wprowadzania do obrotu mineralnych nawozów fosforowych posiadających oznaczenie WE, w których zawartość kadmu przekracza 75 mg/kg P_2O_5 , są bardziej restrykcyjne niż przepisy zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 2003/2003.

(22) Przepisy krajowe zgłoszone przez władze Austrii zostały przyjęte przed przystąpieniem Austrii do Unii Europejskiej. Jak wskazano powyżej, Akt przystąpienia ustanawia przepisy przejściowe zezwalające Austrii na dalsze stosowanie krajowych przepisów dotyczących zawartości kadmu w nawozach w odniesieniu do produktów objętych dyrektywą 76/116/EWG przez okres czterech lat. Dyrektywą 98/97/WE Austrii zezwolono na dalsze stosowanie powyższych przepisów krajowych do dnia 31 grudnia 2001 r. Decyzja 2002/366/WE przedłużyła odstępstwo do grudnia 2005 r.

(23) Zgodnie z wymaganiami art. 95 ust. 4, interpretowanymi w świetle art. 2 i 168 Aktu przystąpienia, Austria przekazała Komisji dokładną treść przepisów krajowych przyjętych przed przystąpieniem do Unii Europejskiej, które zamierza utrzymać, dołączając do wniosku wyjaśnienie powodów, które jej zdaniem uzasadniają utrzymanie tych przepisów.

(24) Powody przedstawione przez władze Austrii to te same powody, które już zostały przedstawione w przeszłości i które leżały u podstaw przyznania przez Komisję odstępstwa do dnia 31 grudnia 2005 r. w decyzji 2002/366/WE. Wyrażono zgodę na taki okres czasu, przy założeniu, że harmonizacja przepisów nastąpi do końca 2005 r. Chociaż prace trwają, przepisy prawne nie zostaną przyjęte na poziomie Wspólnoty przed końcem roku.

(25) Zawiadomienie przekazane przez Austrię w dniu 14 czerwca 2005 r. w celu otrzymania zezwolenia na utrzymanie przepisów krajowych stanowiących odstępstwo od przepisów rozporządzenia (WE) nr 2003/2003

należy zatem uznać za dopuszczalne na mocy art. 95 ust. 4 interpretowanego w świetle art. 2 i 168 Aktu przystąpienia.

2. Rzeczowa ocena

(26) Zgodnie z art. 95 Traktatu Komisja musi zagwarantować, że spełnione są wszystkie warunki umożliwiające państwu członkowskiemu skorzystanie z możliwości odstępstwa przewidzianego w tym artykule.

(27) W szczególności Komisja musi ocenić, czy przepisy zgłoszone przez państwo członkowskie są uzasadnione ważnymi względami określonymi w art. 30 Traktatu lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy.

(28) Ponadto, zgodnie z art. 95 ust. 6 Traktatu, jeżeli Komisja uważa, że przepisy krajowe są uzasadnione, musi ona sprawdzić, czy przepisy te nie są środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu między państwami członkowskimi i czy nie stanowią one przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

(29) Austria oparła swój wniosek na potrzebie ochrony zdrowia ludzi i środowiska. Uznaje się, że kadm w nawozach stanowi zagrożenie dla środowiska i zdrowia ludzi. Na poparcie swojego wniosku Austria odsyła do wniosków z austriackich badań opublikowanych w październiku 2000 r. ⁽⁹⁾, w których dokonano oceny zagrożeń związanych z nawozami zawierającymi kadm.

2.1. Uzasadnienie ważnymi względami

(30) Jeśli chodzi o ogólne informacje dotyczące kadmu, na podstawie dostępnych obecnie danych naukowych można stwierdzić, że kadm metaliczny i tlenek kadmu ogólnie można uznać za stanowiące poważne zagrożenie dla zdrowia. W szczególności tlenek kadmu został sklasyfikowany jako substancja rakotwórcza, mutagenna lub toksyczna ze względu na zaburzenia rozrodczości, kategorii 2. Panuje również ogólna zgoda co do tego, że kadm w nawozach stanowi zdecydowanie najważniejsze źródło przedostawania się kadmu do gleby i do łańcucha żywnościowego.

⁽⁹⁾ Austriacka Federalna Agencja ds. Środowiska: „A Risk assessment for cadmium in Austria based on the recommendations of ERM”, 10 października 2000 r. (ERM – Environmental Resources Management – konsultant, który opracował metodologię dla oceny ryzyka).

- (31) Jeśli chodzi o kadm w nawozach, najważniejsze informacje dotyczące oceny ryzyka przeprowadzonej przez Austrię można streścić następująco:
- w odniesieniu do wody, w sprawozdaniu stwierdza się, że „kiedy nawóz jest stosowany ze średnim stężeniem wynoszącym 25 mg Cd/kg P₂O₅, wartość PNEC ⁽¹⁰⁾ jest przekroczone obecnie i będzie również przekroczone za 100 lat”,
 - w odniesieniu do gleby, w sprawozdaniu stwierdza się, że „kiedy nawóz jest stosowany ze średnim stężeniem wynoszącym 25 mg Cd/kg P₂O₅ lub 90 mg Cd/kg P₂O₅, wartość PNEC jest przekroczone obecnie i będzie również przekroczone za 100 lat”.
- (32) Wnioski te odnoszą się oczywiście do specyficznej sytuacji gleby w Austrii oraz do panujących w Austrii warunków klimatycznych.
- (33) Podsumowując, ocena ryzyka przeprowadzona przez Austrię wykazuje, że wartość przewidywanego stężenia w środowisku (PEC, *predicted environmental concentration*) kadmu pochodzącego z nawozów mineralnych w Austrii przekracza wartość PNEC ⁽¹¹⁾ dla wody w większości badanych regionów. To samo dotyczy również gleb w 5 % austriackich regionów uprawnych, jeżeli do obliczeń wykorzystano wartości biodostępne. Zdaniem władz Austrii oznacza to, iż zgodnie ze wspólnotową metodologią oceny ryzyka substancja budzi obawy i zachodzi konieczność podjęcia dalszych działań.
- (34) Ocena ryzyka przedłożona przez władze Austrii została przeprowadzona zgodnie z procedurami i metodologią ustanowioną na poziomie Wspólnoty, które są uważane za zapewniające wysoki poziom wiarygodności uzyskanych informacji.
- (35) Komisja zbadała już informacje zawarte w ocenie ryzyka w kontekście decyzji 2002/366/WE, która zezwoliła Austrii na utrzymanie przepisów krajowych do dnia 31 grudnia 2005 r.
- (36) Austria nie przedstawiła żadnych innych danych naukowych i technicznych w 2005 r. Proces akumulacji przebiega powoli i nie zmienia się w znaczący sposób na
- przestrzeni trzech lat. Dlatego można uznać, że obecna sytuacja jest podobna do sytuacji w 2002 r.
- (37) Ważność danych dostarczonych przez Austrię potwierdzają następujące podstawy naukowe, które zostały wykorzystane przy przygotowywaniu wniosku Komisji w sprawie kadmu w nawozach:
- opinia wydana w dniu 24 września 2002 r. przez SCTEE ⁽¹²⁾ (obecnie noszące nazwę SCHER ⁽¹³⁾) dotycząca akumulacji kadmu w glebach rolniczych w wyniku stosowania nawozów. Opinia ta została oparta na sprawozdaniach z oceny ryzyka przedstawionych przez dziewięć państw członkowskich, które dotyczyły jedynie akumulacji, a nie możliwego zagrożenia dla zdrowia i środowiska. SCTEE doszedł do wniosku, że zawartość kadmu w nawozach musi zostać ograniczona, aby zapobiec akumulacji kadmu w glebie,
 - ostateczny projekt ogólnej oceny ryzyka stwarzanego przez kadm i tlenek kadmu z września 2004 r. opracowany zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 793/93 ⁽¹⁴⁾, który uwzględnia wszystkie źródła kadmu. Projekt popiera opinię SCTEE dotyczącą akumulacji w glebie. Pomimo iż w projekcie stwierdza się, że sam wpływ kadmu znajdującego się w nawozach nie wystarcza, aby spowodować poważne i bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzi lub dla środowiska, należy zachować ostrożność, ponieważ ze względu na dużą różnorodność stężeń kadmu w żywności, zwyczajów żywieniowych oraz statusu żywieniowego nie można wykluczyć zagrożenia dla zdrowia ludzi we wszystkich lokalnych i regionalnych sytuacjach.
- Do czasu sfinalizowania ogólnej oceny ryzyka stwarzanego przez kadm i tlenek kadmu oraz ewentualnego podjęcia w następstwie tego działań dotyczących środków ograniczenia ryzyka, miały miejsce pewne opóźnienia w pracach nad wnioskiem Komisji w sprawie kadmu w nawozach.
- (38) Dlatego po ponownym zbadaniu dowodów naukowych w świetle wniosku złożonego przez Austrię Komisja uważa, iż władze Austrii wykazały, że nawozy zawierające kadm stwarzają zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska oraz że przepisy krajowe zgłoszone przez władze Austrii, mające na celu ograniczenie do minimum narażenia środowiska w Austrii na nawozy zawierające kadm, są uzasadnione.

⁽¹⁰⁾ PNEC (*ang. predicted no effect concentration*) = przewidywane stężenie w środowisku niepowodujące żadnych skutków.

⁽¹¹⁾ Wynika stąd, że stężenie będzie miało niekorzystne skutki.

⁽¹²⁾ Komitet Naukowy ds. Toksyczności, Ekotoksyczności oraz Środowiska.

⁽¹³⁾ Komitet Naukowy ds. Zagrożeń dla Zdrowia i Środowiska.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. L 84 z 5.4.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

2.2. Brak arbitralnej dyskryminacji

(39) Artykuł 95 ust. 6 zobowiązuje Komisję do sprawdzenia, czy planowane działania nie stanowią środka arbitralnej dyskryminacji. Zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości brak dyskryminacji oznacza, że krajowe ograniczenia w handlu nie mogą być stosowane w sposób dyskryminujący towary pochodzące z innych państw członkowskich.

(40) Planowane przepisy krajowe są ogólne i mają zastosowanie zarówno do krajowych, jak i do importowanych nawozów fosforowych posiadających oznaczenie WE. W związku z tym nie ma dowodów świadczących o tym, że mogą one być stosowane jako środek arbitralnej dyskryminacji pomiędzy podmiotami gospodarczymi we Wspólnocie.

2.3. Brak ukrytych ograniczeń w handlu

(41) Bardziej restrykcyjne środki krajowe dotyczące składu nawozów posiadających oznaczenie WE, stanowiące odstępstwo od przepisów dyrektywy wspólnotowej, stwarzają normalnie barierę handlową. Produkty, które mogą być legalnie wprowadzane do obrotu w pozostałej części Wspólnoty, nie mogą być wprowadzane do obrotu w danym państwie członkowskim. Celem koncepcji zawartej w art. 95 ust. 6 jest zapobieżenie stosowaniu krajowych przepisów opartych na kryteriach określonych w ust. 4 i 5 z niewłaściwych powodów i stanowiących w rzeczywistości środki gospodarcze wprowadzane w celu utrudnienia przywozu produktów z innych państw członkowskich, tak aby pośrednio chronić produkcję krajową.

(42) Jak już stwierdzono, istnieją obawy dotyczące ochrony środowiska oraz zdrowia ludzi w związku ze stosowaniem na polach nawozów zawierających kadm. Z tego powodu wydaje się, że celem utrzymania przepisów krajowych jest ochrona środowiska i zdrowia ludzi, a nie stworzenie ukrytych barier handlowych

2.4. Brak przeszkód w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego

(43) Warunek ten nie może być interpretowany jako uniemożliwiający zatwierdzenie każdego środka krajowego, który może mieć wpływ na ustanowienie rynku wewnętrznego. W rzeczywistości każdy środek krajowy będący odstępstwem od środka harmonizującego, mającego na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego, stanowi zasadniczo środek mogący mieć wpływ na rynek wewnętrzny. W związku z powyższym, aby zachować przydatny charakter procedury przyznawania odstępstwa przewidzianej w art. 95 Traktatu WE, Komisja uważa, że w kontekście art. 95 ust. 6 koncepcja przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego

musi być rozumiana jako nieproporcjonalny wpływ w stosunku do zamierzonego celu.

(44) Z uwagi na zagrożenie zarówno dla środowiska, jak i dla zdrowia ludzi, wynikające ze stosowania nawozów zawierających kadm na polach w Austrii, oraz biorąc pod uwagę, że:

— jak wskazano powyżej, Akt przystąpienia i dyrektywa 98/97/WE zezwoliły Austrii na dalsze stosowanie krajowych przepisów dotyczących zawartości kadmu w nawozach w oczekiwaniu na ukończenie przeglądu dyrektywy 76/116/EWG w odniesieniu do kwestii zawartości kadmu w nawozach, oraz

— decyzja 2002/366/WE zezwoliła Austrii na utrzymanie przepisów krajowych do dnia 31 grudnia 2005 r. na podstawie oceny ryzyka dostarczonej przez władze Austrii, oraz

— trwające w Komisji prace nad zbliżeniem dopuszczalnych wartości zawartości kadmu w nawozach nie pozwalają przypuszczać, że mniej restrykcyjny środek stanowiłby wystarczającą ochronę zdrowia i środowiska w Austrii. Ocena ryzyka wskazuje, że z powodu specyficznych warunków glebowych i klimatycznych w Austrii konieczny jest przepis krajowy mający na celu ochronę środowiska, ponieważ niektóre obszary są bardziej narażone na przedostawanie się kadmu, w szczególności ze względu na kwaśne pH gleby. W kwaśnych warunkach zwiększa się rozpuszczalność kadmu i dlatego może on być łatwiej pobierany przez rośliny uprawne.

Komisja uważa, że na obecnym etapie przeglądu nie istnieją dowody wskazujące na to, że przepisy krajowe stanowią nieproporcjonalnie dużą przeszkodę dla funkcjonowania rynku wewnętrznego w stosunku do zamierzonych celów.

2.5. Ograniczenie czasowe

(45) Okres obowiązywania odstępstwa powinien zapewnić Komisji wystarczającą ilość czasu na zaproponowanie przepisów prawnych dotyczących kadmu w nawozach na poziomie Wspólnoty oraz Radzie i Parlamentowi Europejskiemu na ich przyjęcie. Aby uniknąć skutków możliwych opóźnień podczas międzyinstytucjonalnej debaty, przepisy obecnej decyzji powinny obowiązywać do czasu stosowania zharmonizowanego środka na poziomie UE.

IV. **WNIOSEK**

- (46) W świetle powyższego można, podsumowując, stwierdzić, że wniosek złożony przez Republikę Austrii w sprawie utrzymania przepisów krajowych, które są bardziej restrykcyjne niż przepisy dyrektywy 76/116/EWG w odniesieniu do zawartości kadmu w nawozach, złożony w dniu 14 czerwca 2005 r., jest dopuszczalny.
- (47) Ponadto Komisja uważa, że przepisy krajowe:
- spełniają potrzebę ochrony zdrowia ludzi i środowiska,
 - są proporcjonalne do zamierzonych celów,
 - nie stanowią środka arbitralnej dyskryminacji, oraz
 - nie stanowią ukrytego ograniczenia w handlu między państwami członkowskimi.

W związku z tym Komisja uważa, że mogą one zostać zatwierdzone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 2003/2003, zatwierdza się przepisy Austrii zakazujące wprowadzania do obrotu w Austrii mineralnych nawozów fosforowych (zawierających 5 % lub więcej P_2O_5), w których zawartość kadmu przekracza 75 mg/kg P_2O_5 .

Odstępstwo ma zastosowanie do czasu rozpoczęcia stosowania na poziomie Wspólnoty zharmonizowanych środków dotyczących kadmu w nawozach.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Austrii.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 stycznia 2006 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący